

The book is owned by ฤๅ NoName

Typed to Word Document by ฤๅ NoName

Converted to PDF Format by webmaster@samgler.org

This PDF file is intended for educational purpose and private use only. Our goal is to promote SamGler to all walks of life and to memorize Por Intarapalit, one of the greatest writers in Thai history

สำนักพิมพ์บรรณาคาร

สามเกลอ พล, นิกธ, กิมหงวน ชุด “วัยรุ่น”

“ชิงนาง”

โดย ป. อินทรปาลิต

หล่อนเป็นสาวใหญ่ในวัยเบญจเพส ร่างสูงโปร่ง ใบหน้าสวย และมีเสน่ห์ ผิวผ่องเปล่งปลั่งราวกับแสงร่มไผ่ แต่งกายทันสมัย สวมกระโปรงสีน้ำตาล เสื้อแพรคอฮา ไวลีฟ้า ซ่อนชายเสื้อไว้ในกระโปรงคาดเข็มขัดสีขาว สะพายกระเป๋าเงินพลาสติกสีน้ำตาลอ่อน

หล่อนเดินเข้ามาในห้องโถงของภัตตาคาร “ฮ้อเจียะ” ตามลำพัง และไม่ได้สนใจกับใครต่อใครที่พากันมองดูหล่อน ท่าทางของหล่อนภาคภูมิใจ แต่สีหน้านั้นบอกความเหน็ดเหนื่อยหรือความวิตกกังวลใจ

ขณะนี้เป็นเวลาเที่ยงเศษ โต๊ะอาหารเกือบ 30 โต๊ะแทบจะหาที่ว่างไม่ได้ “ฮ้อเจียะ” เป็นภัตตาคารชั้นดี มีผู้นิยมรับประทานอาหารกลางวันกันที่นี่ เพราะนอกจากขนมจีบ ซาลาเปามีรสอร่อยแล้ว ยังมีอาหารแปลก ๆ อีกมากมายสำหรับรับประทานกับน้ำชา และอาหารจีนทุกชนิดในราคาที่ไม่แพงจนเกินไปนัก

หล่อนหยุดยืนข้างป้ายโฆษณาภาพยนตร์เรื่องหนึ่งแล้วกวาดสายตามองไปรอบ ๆ พอแลเห็น โต๊ะว่างด้านขวาสุดของห้องโถง สาวสวยก็เดินเข้าไปที่โต๊ะนั้น และทรุดตัวลงนั่งอย่างสงบเสงี่ยม

บริการของภัตตาคารนี้ไม่มีการพินอบพิเทาเอาอกเอาใจลูกค้า คนรับใช้ทุกคนมีงานทำจนล้นมือ เมื่อใครคนหนึ่งว่าเขาก็เดินเข้ามาหาหล่อน

“ต้องการอาหารอะไรบ้างครับ”

หล่อนยิ้มให้คนรับใช้ และพูดเบา ๆ

ขอชะหมีผัดเส้นไก่ให้ฉันเพียงจานเดียว แล้วก็ช่วยบอกให้คนแบกถาดขนมจีบ ซาลาเปาเข้ามาทางนี้บ้าง”

คนรับใช้รับคำสั่ง เขากลับไปที่เคาน์เตอร์เพื่อขอใบสั่งอาหารนำไปให้ห้องครัว สาวสวยนั่งรออยู่สักครู่ คนรับใช้อีกคนหนึ่งก็นำน้ำชา และเครื่องจิ้มมาให้หล่อน เมื่อเจ้าดีแบกถาดขนมจีบซาลาเปาผ่านมา หล่อนก็พยักหน้าเรียก และหยิบขนมจีบซาลาเปาออกมาจากถาดนั้นอย่างละสองจาน

ความจริง หล่อนไม่รู้สึกหิวเลย หล่อนเข้ามาในภัตตาคาร “ฮ้อเจี๊ยะ” ก็เพื่อหลบหนีผู้คุกคามชีวิตหล่อน มือปืน 2 คนตามหล่อนมาจากสี่แยกราชวงศ์ แต่บังเอิญแท็กซี่ที่หล่อนนั่งมาผ่านไฟเขียวที่ป้อมสามยอดมาเป็นคันสุดท้าย เก่งคำของมือปืนติดไฟสัญญาณมาได้ ในที่สุดหล่อนก็ลงมาจากมอริสป้ายเหลืองหน้าภัตตาคาร “ฮ้อเจี๊ยะ” แล้วหลบเข้าไปในภัตตาคาร โดยมั่นใจว่าหล่อนคงปลอดภัยแล้ว

สาวสวยหยิบกระเป๋าเงินที่วางอยู่บนโต๊ะขึ้นมาเปิดออก ในกระเป๋านอกจากของใช้กระจุกกระจิกของผู้หญิงแล้วมีธนบัตรใบละร้อยบาทอยู่ 2 ใบ ปืนพกขนาดกะทัดรัดหนึ่งกระบอก ผ้าเช็ดหน้า ใบขี้จี้รยนต์ ของบุหรี และไม้จืดไฟ

หล่อนหยิบยาคุมแบบสมัยใหม่ออกมาจากกระเป๋าแล้วเปิดออก สูดดมกลิ่นของมัน การเผชิญหน้ากับมือปืนที่บริษัทจำหน่ายสินค้าแห่งหนึ่งนั้น ทำให้หล่อนตื่นเต้นตกใจมาก แต่บริษัทนั้นกำลังลดราคาประจำปี มีผู้คนเข้าไปซื้อของเบียดเสียดกัน หล่อนจึงหลบหนีออกจากบริษัทนั้นได้ อย่างไรก็ตาม มือปืน 2 คนได้ติดตามหล่อนทันทีทันควัน โดยใช้เก่งคำเป็นพาหนะไล่ตามแท็กซี่มอริสเก่งที่หล่อนโดยสารไป

หล่อนนั่งรับประทานขนมจีบซาลาเปาเจี๊ยบ ๆ หล่อนเคยมารับประทานอาหารที่ภัตตาคาร “ฮ้อเจี๊ยะ” บ่อย ๆ พนักงานรับใช้หลายคนที่เคยได้ทิปจากหล่อนจำหล่อนได้ดี บะหมี่ผัดเส้นไก่ถูกนำมาเสิร์ฟให้หล่อนแล้ว เจ้าบ้อยหนุ่มกล่าวกับหล่อนอย่างนอบน้อม

“คุณหายไประยะสามเดือนแล้ว”

หล่อนพยักหน้า

“ฉันไปธุระต่างจังหวัดเพิ่งกลับมา คุณผู้ชายเขามาบ้างหรือเปล่า”

บ้อยหนุ่มนั่งคิด

“ไม่เคยมาเลยครับ”

หล่อนสั่งน้ำแข็งใส่น้ำชาหนึ่งแก้ว หล่อนใช้เวลารับประทานอาหารกลางวันไม่ถึง 20 นาทีก็เสร็จเรียบร้อย ขณะที่สาวสวยกำลังยกแก้วน้ำแข็งขึ้นดื่ม มือปืนทั้งสองที่คิดมุ้งมิ้งหมายขวัญหล่อนก็ปรากฏตัว คนหนึ่งรูปร่างสูงใหญ่ อีกคนหนึ่งรูปร่างสันทัด ทั้งสองคนมีใบหน้าเหี้ยม แต่งกายแบบสุภาพชน สวมเชิ้ตขาวเอวปล่อย มือปืนทั้งสองหยุดยืนเด่นกลางห้องโถง และกวาดสายตามองไปรอบ ๆ เพื่อค้นหาตัวหล่อน

พอดีเจ้าบ้อยหนุ่มที่รู้จักหล่อน และหวังจะได้ค่าทิปจากหล่อนนำผ้าขนหนูผืน

เล็ก ๆ ซึ่งนั่งไอน้ำหยดโอดิโคโลญจน์เอามาให้หล่อนตามธรรมเนียมของภักตาคารชั้นดี ฝ่ายนี้พวกผู้ชายนิยมใช้เช็ดหน้า แต่ผู้หญิงใช้เช็ดมือเท่านั้น เจ้าบ๋อยหนุ่มยื่นกำบังตัวหล่อนไว้ โดยหันหลังให้มือป็นทั้งสอง

สาวสวย หรือนางสิงห์ผู้มีนามว่ากัญญาใจเด่นระทิกเมื่อแลเห็นมือป็นทั้งสองที่ต้องการชีวิตหล่อน กัญญารีบหยิบกระเป๋าเงินเปิดออก หยิบธนบัตรใบละร้อยบาทส่งให้บ๋อยหนุ่มทันที

“เอาไปเถอะ เงินเหลือนั้นให้บ๋อย”

เจ้าบ๋อยหนุ่มดีใจจนเนื้อเต้น ก้มศีรษะโค้งคำนับหล่อนแล้วรับธนบัตรใบละร้อยบาทฉบับนั้นมาจากกัญญา พาตัวเดินไปทางเคาน์เตอร์ นางสิงห์หยิบปิ่นปักในกระเป๋าเงินออกมาขัดใส่ไว้ในกระเป๋ากระโปรงสีน้ำตาลของหล่อนอย่างรวดเร็ว ปิ่นปักกระบอกนี้บรรจุกระสุนไว้พร้อมและขึ้นลำเรียบร้อยแล้ว เพียงแต่ปลดเซพียงได้โดย

กัญญาผุดลุกขึ้นยืนเดินไปตามส่วนลึกของภักตาคารนั้น เพื่อหนีออกทางด้านหลังภักตาคาร ซึ่งหล่อนรู้ว่าในห้องครัวมีประตูเล็ก ๆ เปิดอยู่ตลอดเวลา ฟันประตูภักตาคารออกไปเป็นถนนซอย

มือป็นร่างสูงใหญ่หันมาเห็นหล่อนตอนนี้เอง เขารีบบอกเพื่อนของเขา

“โน่น กัญญาอยู่นั่นเอง หล่อนกำลังหนีเราไปทางหลังร้าน”

สองมือป็นติดตามหล่อนทันที กัญญาบุกเข้าไปในห้องครัวในท่าทางร้อนรน ผิดปกติ พ่อครัวห้าหกคนกำลังยืนอยู่หน้าเตาเร่งประกอบอาหารตามที่มีผู้สั่ง จึงไม่มีใครสนใจกับหล่อน มือป็นร่างใหญ่วิ่งเข้ามาในห้องครัว

“กัญญา” เขาร้องขึ้นดัง ๆ

นางสิงห์หันควับมาทางเขา และกระซอกปิ่นปักออกมาจากกระเป๋ากระโปรง ใช้หัวแม่มือเขี่ยเซพปิ่นแล้วยกปิ่นขึ้นยิงมือป็นทันที

“ปัง”

กระสุนพลาดเป้าหมายถูกผนังตึก มือป็นร่างใหญ่ยื่นวาบไปหมดทั้งตัว ส่วนเพื่อนของเขาซึ่งกำลังตามเข้ามาในห้อง รีบทรุดตัวลงนั่งหมอบกำบังข้างโถงน้ำไปใหญ่ นางสิงห์ถือโอกาสนี้วิ่งผ่านประตูห้องครัวนี้ออกไปได้ พวกพ่อครัวตระหนกตกใจไปตามกัน

“อะไรกันครับคุณ” พ่อครัวชาวจีนในวัยกลางคนกล่าวกับมือป็นทั้งสองอย่างละล้าละลัก

มือป็นร่างสันตักกล่าวกับพ่อครัวโดยเร็ว

“ผู้หญิงคนนั้นเป็นผู้ร้ายฆ่าคนตาย”

แล้วสองมือปืนก็วิ่งติดตามนางสิงห์ผ่านประตูหลังภัตตาคารออกไปทันที ทั้งสองแลเห็นนางสิงห์วิ่งไปข้างหน้าตามถนนชอยนั้น ชายร่างสูงใหญ่ยกซูปเปอร์คอล์ทเล็งยิงไปทางสาวสวย 2 นัดติด ๆ กัน นางสิงห์หันมายิงตอบทันที ทำให้มือปืนทั้งสองคนรีบแผ่นเข้าหาที่กำบัง

ประชาชนที่อยู่ในชอยนี้ ได้ยินเสียงปืนก็ตระหนกตกใจไปตาม ๆ กัน ภัฏญานางสิงห์สาวพาตัวหลบหนีต่อไป หล່อนวิ่งออกมานอกถนนใหญ่ ซึ่งในเวลาไล่ ๆ กัน มือปืนทั้งสองคนก็ติดตามออกมา แต่เขาเก็บปืนพกไว้ได้เข้มงวด เอาสายเสื้อเชิ้ตปิดขอบกางเกงไว้ ส่วนภัฏญาก็ซ่อนปืนพกคู่มือไว้ในกระเป๋าเงินของหล່อน

นางสิงห์วิ่งผ่านรางรถรางข้ามฟากถนนไปฝั่งตรงข้าม เมื่อหล່อนหันมามองดูแลเห็นสองมือปืนติดตามหล່อนมาก็ใจหาย หล່อนวิ่งตรงไปที่รถคาดิลแล็กเก็งคันหนึ่งซึ่งกำลังถูกสตาร์ทเครื่อง แต่ยังไม่ไ้แล่นออกจากที่จอดของมัน เจ้าแห้วทำหน้าที่ขับรถคันนี้ ผู้ที่นั่งอยู่ตอนหลังรถก็คืออาเสี่ยกิมหงวนกับนิกร อาเสี่ยชวณิกрмаตรวจร้านจำหน่ายโทรทัศน์ และวิทยุของเขา เมื่อสองสหายออกมาจากร้าน “กิมหงวนโทรทัศน์” และขึ้นนั่งบนรถเรียบร้อย ภัฏญาก็วิ่งมาที่รถคันนี้ และเปิดประตูบานซ้ายตอนหลังรถพรวดพราดขึ้นไปนั่งข้างอาเสี่ย

เจ้าแห้วหันมามองดูหล່อนอย่างตื่น ๆ ส่วนสองสหายยิ้มแป้น ไม่มีเจ้าของรถคนใดที่จะรังเกียจเมื่อมีสาวสวยอย่างภัฏญานุกรุกขึ้นมาบนรถของเขา ถึงแม้ว่าไม่ได้เชื่อเชียวก็ตาม

“รับประทานคุณขึ้นรถผิดคันเสียแล้วละครับ” เจ้าแห้วพูดยิ้ม ๆ

นางสิงห์ไม่ได้สนใจกับเจ้าแห้ว หล່อนหันไปมองดูสองมือปืน ซึ่งพากันเดินตรงเข้ามาขังรถเก็งคันนี้อย่างรีบร้อน แล้วหล່อนก็กล่าวกับกิมหงวนด้วยเสียงสั้นเครือผิดปกติ

“กรุณาช่วยคิดันเถอะกะ มีผู้ชายสองคนกำลังตามมาดำคิดัน”

เสี่ยหงวนสะคุ้งเล็กน้อย กล่าวกับเจ้าแห้วทันที

“ไป อ้ายแห้ว”

คาดิลแล็กเก็งถูกสตาร์ทเครื่องเรียบร้อยแล้ว พอได้รับคำสั่ง เจ้าแห้วก็บังคับรถเก็งคันงามออกแล่นไปทันที นางสิงห์กับสองสหายต่างหันไปมองดูข้างรถ ภัฏญารีบบอกให้กิมหงวนและนิกรทราบ

“สองคนนั้นแหละกะ มันเรียกแท็กซี่เพี้ยต 11 คันนั้นหยุดรับมันแล้ว มันกำลังจะติดตามมาดำคิดัน”

สองสหายแลเห็นมือปืนทั้งสองคนขึ้นนั่งรถแท็กซี่เพี้ยต 11 คันนั้นอย่างร้อนรนแล้วเพี้ยตป้ายเหลืองก็ติดตามมาโดยเร็ว

นิกรชะโงกหน้าพูดกับเจ้าแห้ว

“มึงไปกองปราบสามยอด ให้มันตามไปที่นั่น ตำรวจจะได้ส่งมันไปอยู่ในคุก เจียนเต็มทีไ้ไ้”

ภัฏญามองดูนิกรแล้วประนมมือไหว้เขา

“กรุณาอย่าให้ตำรวจเกี่ยวข้องกับดิฉันเลยค่ะ ดิฉันมีคดีอาญาติดตัว โปรดให้ดิฉันอาศัยรถของคุณ ไปสักครู่พอให้พ้นจากการติดตามเท่านั้น แล้วดิฉันก็จะลาคุณไปตามทางของดิฉัน”

เสี่ยหงวนยิ้มให้หล่อน และพยักหน้ารับทราบ

“ตกลง คุณอรชร ผมกับเพื่อนจะช่วยคุณ”

นางสิงห์หันไปมองคูทางหลังรถอีก เพียง 11 ตามมาในระยะห่าง 100 เมตร

เศษ

“มันตามเราใกล้เข้ามาแล้วค่ะ คุณคะ”

กิมหงวนหันไปมองคู แล้วเฮ็ดตะโรเจ้าแห้ว

“ขับให้มันเร็วกว่านี้หน่อยซีโวย แซงเรื่อย ๆ ขึ้นไปซี 150 บาท และลูก

กัลปพฤกษ์จะเป็นของแก ถ้าแกหนีแท็กซี่เพียง 11 คันนั้นพัน”

เจ้าแห้วหัวเราะหึ ๆ

“รับประทานลูกกัลปพฤกษ์ไม่ต้องหอรอกครับ เอาแต่เงิน 150 พอแล้ว ใจดี ๆ นะครับ รับประทานผมแซงซ้ายแซงขวาตะบันราคาเลย”

เจ้าแห้วเหยียบคันเร่งลงไปอีก นั่งทรงตัวตรงถือพวงมาลัยกระชับมัน จ้องตาเขม็งมองไปข้างหน้า คาคิลเล็กแก่งฟุ้งปราดแซงซ้ายขวาอย่างน่าหวาดเสียว ไม่ถึง 5 นาทีก็ทิ้งเพียง 11 เสียมองไม่เห็นคัน เจ้าแห้วนำรถเลี้ยวเข้าซอยเล็กซอยน้อยด้วยความชำนาญ แล้วจอดรออยู่ในซอย ๆ หนึ่งทางวรจักร สาวสวยถอนหายใจโล่งอก หล่อนมั่นใจว่ามีปืนทั้งสองคนคงหลงติดตามหล่อนไปทางถนนเจริญกรุง

“รับประทานปลอดภัยแล้วครับผม” เจ้าแห้วพูดกับนางสิงห์อย่างยิ้มแย้ม “มือฉันผมไว้ใจเถอะครับ”

นิกรพูดเสริมขึ้น

“แต่แกสะกิดสามล้อพื้นฐานไปในราวห้าหกคัน เนี่ยยาวแก่หกล้มไปคนหนึ่ง”

กิมหงวนล้วงกระเป๋าเสื้อเชิ้ต หยิบธนบัตรใบละร้อยบาทออกมาปึกหนึ่ง นับส่งให้

เจ้าแห้วรวม 2 ฉบับ

“เอ้า รางวัลสำหรับการขับรถที่ดีขนาดเลวของแก ทอนมา 50 บาทโวย เพื่อให้เป็นไปตามสัญญา”

เจ้าแห้วยกมือไหว้แล้วรับธนบัตรมาถือไว้

“รับประทาน มหาเศรษฐีอย่างอาเสี่ยเอาเงินทอน 50 บาทก็ผิดไปละครับ แะะ แะะ อย่าทอนเลยนะครับ น่าเกลียด”

นิกรชะโงกหน้ามองดูนางสิงห์ด้วยความสนใจ

“อ้อ ..... คุณรัชนีครับ”

หล่อนหัวเราะเบา ๆ

“ดิฉันชื่อกัญญาค่ะ คุณคนนี้เรียกดิฉันว่าอรชร คุณเรียกดิฉันว่ารัชณี ซึ่งทั้งสองชื่อไม่ใช่ชื่อของดิฉัน แต่ก็เพราะดีเหมือนกันค่ะ”

นิกรหัวเราะ

“คุณมานั่งตอนกลางดึกกว่าครึ่ง เราสองคนจะได้สัมผัสกับคุณบ้าง มีทางที่จะช่วยเหลือคุณ ได้แล้ว เราจะช่วยเหลือคุณทันที”

เหมือนกับเด็กว่าง่าย นางสิงห์ลุกขึ้นเดินผ่านเสี้ยหงวน ทรวดตัวลงนั่งตรงกลางระหว่างสองสหาย กิมหงวนกับนิกรต่างแสดงท่าทีเจ้าชู้กับหล่อน กัญญาเป็นสาวที่สวยงาม และมีเสน่ห์มาก แต่จิตใจของหล่อนโหดเหี้ยมทารุณ หล่อนคือฆาตกรที่ฆ่าคนอย่างเลือดเย็น

กิมหงวนว่า “ผมกับเพื่อนเป็นมิตรที่ดีของคุณ ขอให้คุณไว้วางใจเราเถอะครับ ผมชื่อ กิมหงวน ไทยแท้ มหาเศรษฐีแห่งประเทศไทย เพื่อนผมคือนิกร การุณวงศ์ แต่ว่าเขาจนกว่าผมมาก มีเงินอยู่ในราว 10 ล้านเท่านั้น จึงต้องใช้จ่ายอย่างประหยัด”

หล่อนประนมมือไหว้ทั้งกิมหงวน และนิกร

“ดิฉันกราบขอบพระคุณค่ะ ที่อาศัยกับคุณนิกร ได้กรุณาช่วยเหลือดิฉัน สำหรับอาศัยดิฉันเคยได้ยินชื่อเสียงมานานแล้ว ใคร ๆ ก็ทราบว่าอาศัยเป็นมหาเศรษฐีหมายเลขหนึ่งของประเทศไทย ดิฉันรู้สึกเป็นเกียรติอย่างยิ่งเชียวค่ะ ที่ได้รู้จักกับอาศัย และคุณนิกร บุญคุณของคุณทั้งสองที่กรุณาช่วยชีวิตของดิฉันไว้ในครั้งนี้ ดิฉันจะไม่ลืมเลย”

นิกรยิ้มให้หล่อน

“เรื่องบุญคุณ ไม่ต้องพูดถึงหรอกครับ ผมกับเพื่อนเป็นสุภาพบุรุษ เมื่อคุณอยู่ในระหว่างภัยอันตราย มาขอความช่วยเหลือจากเราก็คงต้องช่วย”

เสี้ยหงวนพูดเสริมขึ้น

“เล่าเรื่องของคุณให้เราฟังบ้างซีครับ คุณไปอย่างไรมาอย่างไร ทำไมอายมือปืนสองคนนั้นถึงติดตามล่าคุณ”

นางสิงห์สาวถอนหายใจหนัก ๆ

“อ้อ ..... ดิฉัน ..... ดิฉันเข้าหุ้้นทำการค้าในสิ่งที่ผิดกฎหมายกับหัวหน้านักเลงอันธพาลคนหนึ่งค่ะ ต่อมาเขาหักหลังดิฉัน ทำให้ดิฉันต้องหมดเนื้อหมดตัว ดิฉันถูกโกง ไปเกือบสองแสนค่ะ ความเจ็บช้ำน้ำใจทำให้ดิฉันบุกเข้าไปยิงเขาในบ้านพัก”

นิกรสะอึกโฮง

“อายหมอนั่นเลยไปทัศนารเมืองนรก”

หล่อนยิ้มเล็กน้อย

“ไม่ค่ะ ดิฉันประหม่อมามากเกินไป และขาดความชำนาญในการใช้ปืนพก กระสุนนัดแรกถูกไหล่ซ้ายของเขาค่ะ เขาชวนเซล้มลงไป”

“คุณก็ยิ่งซ้ำ” กิมหงวนพูดต่อ

“คะ นั้ดที่สอองผิดร่างของเข นั้ดที่สามกระสุนซัดล่ำกัลล่อง คิฉันก็รับหนือออกจากบ้านเขา หลังจากนั้นเขาก็ส่งมือปืนเกือบ 10 คน ติดตามสังหารคิฉันเรื่อยมา คิฉันต้องคอยหลบหนี กลับเข้าบ้านไม่ได้ ไปทางไหนก็ต้องระวังตัวทุกฝีก้าว ที่คิฉันไม่กล้านำความไปแจ้งตำรวจ ก็เพราะคิฉันยังเขาบาดเจ็บสาหัส และยิงสมุนของเขาคนหนึ่งตายคาที่ นี่แหละคะ เรื่องของคิฉัน”

สองสหายกับเจ้าแห้วนั่งฟังด้วยความสนใจ

“เจ้าหมอนั่นคงจะบอกตำรวจแล้วซีครับว่าคุณยิงเขา และลูกน้องเขา”

กิมหงวนถาม

“เปล่าคะ เท่าที่คิฉันติดตามข่าวในหนังสือพิมพ์ และสืบทราบมา เขาได้ปฏิเสธกับตำรวจว่าเขาไม่ทราบว่าใครยิงเขาคะ เขาต้องการจัดการกับคิฉันเอง ไม่ต้องการให้กฎหมายลงโทษคิฉัน”

อาเสี่ยพยักหน้ารับทราบ

“แล้วคุณจะทำอย่างไรต่อไป ผมเป็นห่วงคุณเสียแล้วซี”

“ขอบคุณคะ ขณะนี้คิฉันกำลังรอคอยเงินจำนวนหนึ่ง ซึ่งเพื่อนเขาขอยืมไปจากคิฉันคะ ถ้าได้เงินก้อนนี้ คิฉันก็จะหลบหนีออกต่างจังหวัด”

นิกรจู้ยปาก

“ชีวิตของคุณไม่ปลอดภัยเลย คุณพักอยู่กับใครที่ไหนล่ะครับ”

กัญญาหันมาทางนายจอมทะเล้น

“คิฉันอาศัยนอนตามบ้านเพื่อนสนิทคะ”

นิกรมองดูหล่อนอย่างหวังไข นิ่งอึ้งไปสักครู่ เขาก็ยกมือไหว้หล่อน แล้วกล่าวถาม

อ้อมแอ้ม

“ประธานโทษ คุณ ม.ผ. แล้วหรือยังครับ”

หล่อนยิ้มอาย ๆ

“คิฉันแต่งงานแล้วคะ แต่อยู่กัน ได้ปีเศษเราก็แยกทางกัน เพราะทัศนนะของเราไม่ตรงกันคะ”

เจ้าแห้วกลั้นหัวเราะแทบแย แต่แล้วก็สะดุ้งสุดตัวเมื่อมองผ่านกระจกด้านหลังแลเห็นเพี้ยต 11 ป้ายเหลืองของมือปืนทั้งสองกำลังแล่นตรงเข้ามาหา

“โธ้ย” เจ้าแห้วร้องสุดเสียง “รีบประธานมันตามมาแล้วครับ”

สองสหายกับกัญญาแม่เสื้อดาวต่างหันขวับไปทางหลังรถ นิกรใจหายวาบ เมื่อแลเห็นเพี้ยต 11 อยู่ห่างประมาณ 80 เมตรเท่านั้นเอง

“เร็ว ..... เจ้าแห้วเปิดไว้ย”

เจ้าแห้วเอื้อมมือเปิดสวิทช์ไฟสตาร์ทเครื่องยนต์บังคับคาติลแล็กแก๊งออกเล่นทันที
กิมหงวนกล่าวกับเจ้าแห้วอย่างร้อนรน

“200 บาทเป็นของแถมพร้อมด้วยกล่องพิเศษ ถ้าแห้วนี่พัน”

เจ้าแห้วบังคับรถเล่นไปราวกับเหาะ ลัดออกถนนพลับพลายไชย เลี้ยวซ้ายผ่าน
สถานีตำรวจนครบาลพลับพลายไชย เพียง 11 เลี้ยวติดตามมาอย่างไม่ลดละ นางสิงห์เปิดกระเป๋า
เงินออกหยิบปืนพกออกมาถือเตรียมพร้อม สองสหายแลเห็นปืนก็ทำหน้าที่ไปตามกัน

กิมหงวนกล่าวกับนิกรอย่างแปลกใจ

“มันไม่น่าจะค้นพบเราเลย แปลกจริงโว้ย”

นิกรว่า “คงเป็นไปได้บังเอิญ หรือเป็นการค้นหาอย่างเดาสุ่มมากกว่า”

รถแท็กซี่ติดตามมาในระยะห่างพอสมควร เมื่อรถคาติลแล็กแก๊งเลี้ยวซ้ายมือเข้า
ถนนเจริญกรุง เพียง 11 ก็ตามติดเข้ามาอีก เจ้าแห้วพยายามแซงขึ้นหน้ารถคันอื่นก็ไม่เป็นผล
เพราะรถทางขวาสวนทางลงมามากรวมทั้งรถราง และรถประจำทาง

อย่างไรก็ตาม นิกรกับกิมหงวน และกัญญาต่างรู้สึกว่ายืด 11 ของมือปืน
ต้องการสะกดรอยติดตามมาเท่านั้น คาติลแล็กแก๊งผ่านป้อมไฟตรงไปทางหัวลำโพง เพียง 11 ไม่
ยอมทิ้งระยะห่าง นิกรกล่าวกับนางสิงห์ด้วยความหวังไขว่

“ไปพักเสียที่บ้านผมเถอะคุณ เพื่อความปลอดภัยของคุณ ถึงมือปืนติดตามไปคุณ
ก็ไม่ต้องวิตก บ้านของเราเป็นคฤหาสน์ใหญ่ ผม และเพื่อน ๆ จะคุ้มครองคุณเอง”

หล่อนยิ้มให้เขา

“บ้านคุณอยู่ที่ไหนคะ”

“บางกะปิครับ”

กัญญาถอนหายใจเฮือกใหญ่ หล่อนนั่งกระสับกระส่ายมาในรถตลอดทาง เพียง
11 ป้ายเหลืองยังสะกดรอยติดตามมาเรื่อย ๆ

“ดิฉันไม่อยากจะให้อาเกี่ยวกับคุณนิกรต้องเดือดเนื้อร้อนใจเพราะดิฉันหรือคณะ
ดิฉันขอบพระคุณเป็นที่สุดเท่าที่คุณนิกรกรุณาชวนดิฉัน ไปพักที่บ้าน แต่ว่า ..... อ้ายพวกนั้นมัน
จะต้องติดตามไปרבกวน และคุกคามพวกคุณแน่นอน”

เสี่ยหงวนพูดโพล่งขึ้น

“ไม่เป็นไรคุณกัญญา ผมไม่กลัวพวกมันหรอกครับ พวกเราจะให้ความช่วยเหลือ
คุณ และคุ้มครองคุณเต็มที่ ถ้ามันบุกเข้าไปในบ้านของเรา เราจะยิงมันทันทีในฐานบุกรุก ที่บ้านผม
มีเพื่อนอีกสองคน คนใช้อีกหลายคน ปืนกลมือ และลูกระเบิดมือของเรามีพร้อม เพราะเพื่อนผมคน
หนึ่งเป็นนักวิทยาศาสตร์ยอดเยี่ยมของประเทศไทย ได้รับอนุญาตพิเศษจากราชการให้มีอาวุธ
ปืนทุกชนิด และวัตถุระเบิด ไปอยู่กับเราเถอะครับ”

นางสิงห์ยิ้มเศร้า ๆ นำสงสาร

“ภรรยาของอาเถี่ย และคุณนิกรจะไม่รังเกียจฉันหรือคะ เธออาจจะเข้าใจผิดก็ได้”

กิมหงวนลืมตาโพลงแล้วหัวเราะก๊าก

“เมียผมหรือครับ ผมขอรับรองว่าเมียผมอยู่ในอำนาจของผมตลอดเวลา มีเสียงนิตเดียวตบดิน ชัดด้วยหลังมือซ้ายที่ขวาทิ ม่ายก็โน้มน้อมคดีเข้าลงไปจุกแอ็ด ๆ”

นิกรพูดเสริมขึ้นอย่างหน้าตาย

“สำหรับผมเรื่องเมียไม่ต้องพูดถึง อากาศร้อน ๆ อย่างนี้ผมเอาซี่โครงออกมาทำพัลเลย”

นางสิ่งหัวเราะเบา ๆ แล้วจ้องมองดูหน้ากิมหงวน

“ดูเหมือนแก้มขวาของอาเถี่ยเป็นรอยเล็บไม่ใช่หรือคะ”

กิมหงวนยิ้มแห้ง ๆ

“ครับ ใช่ครับ ผมเล่นกับแมวครับ แมวมันหมั่นไ้่้้ขึ้นมา มันก็ตบผม ถ้าเมียผมชวนผมอย่างนี้ ผมก็ส่งศพไปวัดคอนแล้ว”

นิกรหันไปมองดูข้างหลังรถคาดิลแล็กเก็ง ใจหายวาบเมื่อแลเห็นเพี้ยต 11 แล่นอยู่ห่างจากคาดิลแล็กเก็งเพียง 6 เมตรเท่านั้น นายจอมทะเล้นยกมือตบ่าเจ้าแห้วแล้วกล่าวว่า

“ขับให้เร็วกว่านี้อีกสิ ้วย้อายแห้ว มันกวาดตามมาแล้ว”

เจ้าแห้วสั่นศีรษะ

“รับประทานรถแน่นอนยังกะนอนในเว็จไม่รู้จะแซงไปได้ยังงั”

นิกรว่า

“ปีนขึ้นไปบนทางเท้าได้ไหมละ แล้วไปตัดหน้ารถรางอีกที แสดงให้ดูหน่อยเถอะวะ”

เจ้าแห้วหัวเราะ

“แสดงนะแสดงได้หรือครับ แต่มีหวังติดคุก ซึ่้้้ไปบนทางเท้า ก็คงทับคนตายไม่ต่ำกว่า 20 คน”

ในที่สุดคาดิลแล็กเก็งก็เลี้ยวซ้ายมือเข้าถนนบรรทัดทอง คราวนี้ความเร็วของรถได้ทวีขึ้นตามลำดับ เพี้ยต 11 ป้ายเหลืองไล่กวาดตามติดมา เจ้าแห้วแลเห็นในกระจกมองหลัง การหนีการไล่เป็นไปอย่างไม่ลดละ จนกระทั่งสุดถนนบรรทัดทอง เจ้าแห้วก็บังคับรถเลี้ยวขวามือเข้าถนนพระราม 1 ความกว้างใหญ่ของถนนสายนี้ ช่วยให้เจ้าแห้วขับรถเร็วขึ้นอีก แต่นักขับรถเพี้ยต 11 ซึ่งเป็นนักขับรถมือเก่า ก็ไม่ยอมทิ้งระยะห่าง เขาได้รับค่าจ้างจากมือปืนคนหนึ่ง 500 บาท เป็นสินน้ำใจในการติดตามรถคาดิลแล็กเก็ง

สิ่งสาวหันมามองดูทางท้ายรถบ่อย ๆ จิตใจของหล่อนเต้นระทึก เต็มไปด้วยความหวาดหวั่นอิทธิพลมือปืนทั้งสอง ทั้ง ๆ ที่ปืนพกคู่มือของหล่อนวางอยู่บนตัก

คาดิเล็คแก๊งผ่านสี่แยกสะพานมูม ขณะที่ไฟเขียวพอดี แต่ไฟตัด 11 ก็ผ่านไฟเขียวไปได้เช่นเดียวกัน เจ้าหัวเขี่ยนเต็มที แสงขึ้นหน้ารถอื่น ๆ ไปได้หลายคน สักครูก็ผ่านสี่แยกราชประสงค์เข้าถนนเพลินจิตต์ ซ้ำมทางรถไฟชองถนนทรืเข้าถนนสุขุมวิท

นิกรกล่าวกับนางสิงห์อย่างกันเองว่า

“ทำใจให้สบายเถอะครับ เกือบถึงบ้านเราแล้ว”

กัญญาถอนหายใจอีกครั้งหนึ่ง

“บอกไม่ถูกอะ ว่าดิฉันมีความหวาดหวั่นอย่างไร ถึงแม้ดิฉันได้เข้าไปอาศัยอยู่ในบ้านคุณ พวกมือปืนมันก็ต้องพยายามหาทางฆ่าดิฉัน”

กิมหงวนว่า “อย่าไปกลัวมันครับ บ้านของเราจะเป็นที่ปลอดภัยสำหรับคุณแน่นอน พักอยู่กับเราสักสองสามวันแล้วผมจะพาคุณหนีออกจากบ้าน ซ่อนคุณไว้ข้างท้ายรถยนต์ก็ได้ โน่นครับ ..... บ้านเราอยู่ซอยมือโน่น อีกป้ายรถเมล์เดียวเท่านั้น”

คาดิเล็คแก๊งลดความเร็วลงอย่างกะทันหัน เจ้าหัวเขี่ยนห้ามล้อเบา ๆ บังคับรถเลียวซ้ายมือผ่านประตูผ่านประตูรั้วเหล็กเข้าไปในบ้าน “พัชรภรณ์” แน่นอนละ มือปืนทั้งสองคนยอมไม่โง่งพอที่จะบุกเข้ามาในคฤหาสน์นี้

รถแก๊งคันงามแล่นมาหยุดหน้าตึกใหญ่ของบ้าน “พัชรภรณ์” กัญญานางสิงห์สาวสวยรู้สึกตื่นเต้นในความใหญ่โตโรฐานของบ้านนี้มาก มันไม่ผิอะไรกับวังอันสวยงามวังหนึ่ง

สองสหายพาหล่อนลงจากรถ กัญญาเก็บปืนพกของหล่อนไว้ในกระเป๋าเงินเรียบร้อยแล้ว นิกรกับกิมหงวนเดินนำหน้าพานางสิงห์ขึ้นบันไดไปบนตึก ซึ่งตามเวลาที่กล่าวนี้ เจ้าคุณปัจจนิก ๆ กับพล และดร.ดิเรกกำลังสนทนากันเจียบ ๆ ถึงการแข่งขันกีฬาแหลมทองที่เพิ่งผ่านไป และประเทศไทยเราได้รับรางวัลเหรียญทองชนะเลิศมากที่สุด อันเป็นเกียรติประวัติที่น่าภาคภูมิใจ

การสนทนาสิ้นสุดลงทันที พลกับนายแพทย์หนุ่ม และเจ้าคุณปัจจนิก ๆ ต่างจ้องตาเขม็งมองกัญญา เสียหงวนแนะนำหล่อนให้รู้จัก ต่างฝ่ายต่างทำความเคารพกัน และทักทายกันเป็นอย่างดี พลเชิญให้หล่อนนั่ง กัญญานางสิงห์สาวทรุดตัวลงนั่งบนเก้าอี้นุ่มตัวหนึ่งอย่างสงบเสงี่ยม ส่วนกิมหงวนกับนิกรพากันไปนั่งบนโซฟาด้านตรงกันข้ามกับพล และดร.ดิเรก

นิกรอธิบายให้พลกับดร.ดิเรกทราบ เล่าเรื่องที่เขากับเสียหงวนได้ช่วยชีวิตกัญญาไว้ และพาหล่อนมาที่นี้ เพื่อจะให้หล่อนหลบซ่อนตัวอยู่ในบ้าน “พัชรภรณ์” ช่วงระยะเวลาหนึ่ง ท่านเจ้าคุณกับพล และนายแพทย์หนุ่มต่างซักถามรายละเอียดในเรื่องนี้

ในที่สุดเจ้าคุณปัจจนิก ๆ ก็กล่าวกับกัญญาอย่างลูกหลาน

“พักอยู่กับเราเสียที่นี้ก็ดีแล้วหลานสาว หนูจะได้ปลอดภัย แล้วก็อีกสองสามวันค่อยหาทางไปจากบ้านนี้”

นางสิงห์สาวกระพุ่มมือไหว้ท่านเจ้าคุณอย่างนอบน้อม

“หนูกราบขอพระคุณค่ะ เท่าที่คุณลงกับคุณ ๆ เหล่านี้กรุณาให้ความช่วยเหลือ
หนู”

พลยิ้มให้หล่อน

“คุณเป็นผู้หญิงสาว ไม่น่าที่เขาคะคุณคามเอาชีวิตคุณเลย ถ้าไม่รังเกียจ เล่าเรื่อง
ของคุณให้เราฟังบ้างได้ไหมครับ”

กัญญาเล่าให้พล และดร.ดิเรก กับเจ้าคุณปัจจนึก ๆ ตามที่หล่อนเล่าให้นิกร และ
กิมหงวนฟังแล้ว ตอนสุดท้ายหล่อนกล่าวว่า

“ดิฉันกลายเป็นฆาตกรไปแล้วค่ะ ดิฉันยังลูกน้องของเขาตาย และยิงเขาบาดเจ็บ
สาหัส แต่นั่นก็เพราะความแค้นสุดแสนแค้น เขาหักหลังดิฉัน โกงดิฉัน จนสิ้นเนื้อประดาตัว ดิฉัน
หวังว่าคุณลง และคุณทั้งสี่คนคงจะกรุณาปกปิดเรื่องของดิฉันได้ ดิฉันจะขอหลบซ่อนตัวอยู่ที่นี้
อย่างมากไม่เกิน 5 วันค่ะ หวังว่าคุณพลคงจะไม่ขัดข้องนะคะ”

“อ้อ ไม่ขัดข้องเลยครับ ผมจะจัดห้องพักให้คุณอยู่อย่างสุขสบายทีเดียว เชิญขึ้นไป
ชั้นบนเถอะครับ ผมจะแนะนำคุณให้รู้จักกับคุณพ่อคุณแม่ของผม”

“แล้วคุณผู้หญิงกรรยาของพวกคุณล่ะคะ”

ดร.ดิเรกยิ้มให้นางสิงห์

“เมีย ๆ ของพวกเราไปธุระนอกบ้านครับ แต่อีกสักครู่ก็คงจะกลับ” พุดจบเขาก็
หันมาทางนายพัชรภรณ์ “เฮ้ ..... ยูพาคุณกัญญาไปหาคุณอาซี”

พลชวนนางสิงห์ลุกขึ้นแล้วพาหล่อนเดินขึ้นบันไดไปชั้นบน คณะพรรคสี่สหายหา
รู้ไม่ว่ากัญญาสาวสวยผู้นี้คือฆาตกรสาวที่มีใจโหดเหี้ยมทารุณยิ่ง

สามวันในร่มไม้ชายคาบ้าน “พัชรภรณ์” กัญญาได้รับความสุขสบาย
อย่างยิ่ง นันทา นวลลออ ประภา และประไพ ต่างเอาใจใส่ในทุกข์สุขของหล่อนเป็นอย่างดี
ดี เจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ กับคุณหญิงวาดให้ความรักใคร่เอ็นดูหล่อนเหมือนกับลูกหลาน
นอกจากนี้ สี่สหายกับเจ้าคุณปัจจนึก ๆ ก็ให้ความสนใจตลอดเวลา ทำให้หล่อนอบอุ่นใจ
และซาบซึ้งใจเหลือที่จะกล่าว นางสิงห์ไม่ยอมออกจากบ้าน “พัชรภรณ์” ไปไหนเลย

โดยคำสั่งของคุณหญิงวาด ประตูดใหญ่หน้าบ้าน “พัชรภรณ์” ได้รับความสั่งให้ปิด
ไว้ตลอดเวลา 24 ชั่วโมง จะเปิดก็ต่อเมื่อมีรถ หรือมีคนเข้าออก คนแปลกหน้าได้รับคำสั่งห้าม
เข้ามาในบ้านอย่างเด็ดขาด ในตอนกลางคืน พวกคนใช้ผลัดเปลี่ยนกันเป็นยาม สะพายปืนลูกซอง
เดินรอบตัวตึก สุนัขอัลเซเชียน 3 ตัว ถูกปล่อยเดินรอบบ้านทั้งกลางวันกลางคืน ใครมาเกาะประตู
หรือรั้วบ้านก็เห่าลั่น

อย่างไรก็ตาม พวกคนใช้หลายคนยืนยันว่า มีคนแปลกหน้ามาป่วนเบี่ยนอยู่หน้าบ้าน “พัชรภรณ์” ตลอดเวลา ทางประตูรั้วหลังบ้านก็มีคนมาด้อม ๆ มอง ๆ อยู่เสมอ

ตอนหัวค่ำคืนวันนั้น

ขณะที่สี่สหายกับเจ้าคุณปัจฉิม ๗ นั่งพักผ่อนสนทนากันอยู่ในเรือนต้นไม้หน้าตึก หลังจากการรับประทานอาหารค่ำเพิ่งผ่านพ้นมาไม่ถึงครึ่งชั่วโมง เจ้าแห้วก็บุกเข้ามาในเรือนต้นไม้ อย่างกระหืดกระหอบ

“รับประทานมีสองคนมายืนอยู่นอกรั้วที่ประตูหลังบ้านเราครับ และที่หน้าบ้านก็มีคนแปลกหน้าสามหรือสี่คนเดินเตร่ไปมา”

พลมองดูคนใช้แก่นแก้วของเขา

“แกเห็นกับตาเองหรือ”

“รับประทานเห็นซิคครับ ผมออกไปรับประทาน โอเลี้ยงที่ร้านแจ๊ก โท เฟ็งกลับมาเดี๋ยวนี้เอง”

พลชักต่อไป

“แล้วที่แกว่ามีคนสองคนยืนอยู่นอกรั้วข้างประตูหลังบ้าน แกมองเห็นได้อย่างไร รั้วด้านข้าง และด้านหลังเป็นกำแพงอิฐ”

เจ้าแห้วว่า “รับประทานผมเปิดประตูรั้วหลังบ้านออกไปครับ แลเห็นร่างตะกุ่ม ๆ ของคนยืนซุบซิบกันอยู่ใต้ต้นไม้ครับ”

นิกรพูดเสริมขึ้นเบา ๆ

“ศิกระมังฮ้ายแห้ว”

เจ้าแห้วสะอืดโหยง

“รับประทานคนครับไม่ใช่ผี ผมเห็นมันเข้าผมก็รีบปิดประตูใส่กลอน แล้วรีบวิ่งมานี่”

กิมหงวนผุดลุกขึ้นยืน ล้วงกระเป๋ากางเกงข้างขวาหยิบริวอลเวอร์ 9 มม. ซึ่งเป็นปืนคู่มือของเขาออกมาแล้วกล่าวขึ้นว่า

“ไปไว้วพวกเรา ลองเผชิญหน้ากับมือปืนคู่มือยเถอะวะ ลองมาดักซุ่มสังหารคุณกัณญาข้างบ้านเราเช่นนี้ ก็รู้สึกว่ามันเหยียบจุมกรามากเกินไป ผิดนักกันยิ่งกับมันเอง”

พลโบกมือห้ามแล้วหัวเราะหึ ๆ

“แกอย่าวุ่นวายไปหน่อยเลยวะฮ้ายหงวน คนสองคนที่ฮ้ายแห้วแลเห็น อาจจะมาคิดผู้หญิงข้างบ้านเราก็ได้ เก็บปืนเสียเถอะ ถ้าเราจะออกไปดูลาดเลา ก็ควรจะออกไปอย่างสังเกตการณ์

ไม่ใช่ไปเอาเรื่องเอราวกับเขา อย่าลืมนะว่าคนเก่งที่ใช้กำลังกาย หรืออาวุธ จะต้อง ไปอยู่ในคุก
ลาดยาว”

ดร.ดิเรกเห็นฟ้องด้วย

“ออไรน์ กัน ไม่ชอบการใช้กำลัง หรืออาวุธ คนเราควรจะพูดกันรู้เรื่องด้วยสันติวิธี
ไปซี ออกไปสังเกตการณ์นอกบ้านเราก็ได้ ออกทางประตูหลังบ้านแล้วอ้อมมาเข้าทางหน้าบ้าน”

นิกรพูดเสริมขึ้นทันที

“ออกไปในเวลากลางค่ำกลางคืนอย่างนี้จะดีหรือ เพื่อมือปืนมัน โกรธแค้นเราทำให้
ที่อยู่อาศัยคุณภักญา และมันยังพวกเราเข้าจะว่าอย่างไร”

พลยกมือตบกระเป๋ากางเกงของเขา

“ยิ่งก็ยิ่งกันชีวะ เราต่างก็มีปืนพกติดตัวคนละกระบอกไม่เห็นจะน่ากลัวอะไร
อย่างมากที่สุดก็แค่ตายเท่านั้น”

ทุกคนต่างลุกขึ้นยืน แล้วเข้าคุณปัจจนึก ๆ ก็กล่าวขึ้นอย่างเป็นทางการ

“คนสองคนที่อ้ายแห้วเห็นยืนอยู่ริมรั้วนอกบ้านเรา อาจจะไข่มือปืนก็ได้ อาจจะ
ไม่ใช่ก็ได้ เราจะทำอะไรต้องไตร่ตรองให้รอบคอบ อย่าให้เกิดการปะทะกันขึ้นได้ จริงอยู่ เรื่องตาย
เป็นเรื่องเล็ก แต่อ้ายก็ยังไม่อยากตายเหมือนกัน”

ดร.ดิเรกมองดูเจ้าคุณปัจจนึก ๆ แล้วกล่าวว่า

“ถ้าเช่นนั้นคุณพ่อรออยู่ที่นี้ดีกว่า อย่าตามพวกผมออกไปเลย หรือมายี่ขึ้น ไป
พักผ่อนบนตึก ผมสี่คนจะออกไปสังเกตการณ์นอกบ้าน”

ท่านเจ้าคุณพยักหน้าช้า ๆ

“ตามใจ แกทั้งสี่คนระวังตัวไว้บ้าง”

สี่สหายกับเจ้าแห้วต่างพากันออกไปจากเรือนต้นไม้ และเดินอ้อมไปทางหลังตึก
ใหญ่ ขณะนี้สี่นางกับนางสิงห์สาวกำลังนั่งชมโทรทัศน์อยู่ในห้องโถงชั้นล่าง ส่วนเจ้าคุณประ
สิทธิ์ ๆ กับคุณหญิงวาดพักผ่อนอยู่ในห้องส่วนตัวของท่าน

บริเวณหลังบ้าน “พัชรภรณ์” สงบเงียบ สุนัขอัลเซเชียนตัวหนึ่งเห่าขรม แล้ววิ่ง
กระดิกหางเข้ามาหาคณะพรรคสี่สหาย อีกสองตัวติดตามมาด้วย พลจู่ปากแล้วไล่ตะเพิดมันไป

สี่สหายกับเจ้าแห้วพากันผ่านสวนดอกไม้ และบริเวณที่หลังเขตบ้าน “พัชร
ภรณ์” จนกระทั่งถึงกำแพงรั้วมีประตูไม้สักขนาดเล็กติดอยู่กับกำแพงบานหนึ่ง แต่คุณหญิงวาดได้มี
คำสั่งห้ามอย่างเด็ดขาด ไม่ให้ผู้หนึ่งผู้ใดเข้าออกทางประตูนี้ ผู้ที่ฝ่าฝืนจะต้อง ได้รับโทษอย่างหนัก
ทั้งนี้เพราะท่านไม่ต้องการให้คนใช้ของท่านหนีเที่ยวในตอนกลางคืน หรือเปิดประตูรับคนนอก
บ้านให้เข้ามารุ่มร่ามในบ้านของท่าน

พลกล่าวกับเจ้าแห้วเบา ๆ

“เปิดประตูไว้ พวกเราจะออกไปข้างนอก แยกประตูใส่กลอนให้เรียบร้อย แล้วไปคอยเปิดประตูใหญ่รับพวกเรา”

เจ้าแห้วปฏิบัติทันที กลอนประตูทั้งกลอนบนกลอนกลาง และกลอนล่างถูกเปิดออก พล พัชรภรณ์เดินนำหน้าพาเพื่อนเกลอทั้งสามออกไปจากบ้านของเขา ท่ามกลางความมืด เขาหันมาบอกเจ้าแห้วให้ปิดประตูใส่กลอนตามเดิม

สี่สหายหยุดยืนรวมกลุ่มกวาดสายตามองไปรอบ ๆ ทุกคนแลเห็นร่างอันดำตะคุ่มของใครคนหนึ่งยืนอยู่ใต้ต้นไทรใกล้ ๆ กับรั้วบ้าน สี่สหายเดินเรื่อย ๆ ตรงเข้าไปหา และหยุดยืนเผชิญหน้ากับชายผู้นั้น

เพราะอยากจะทราบเหตุผล พลจึงกล่าวถามอย่างสุภาพว่า

“ขอโทษครับ ผมรู้สึกว่าคุณต้องการพบคนในบ้านผมคนใดคนหนึ่งใช่ไหมครับ”
ชายผู้นั้น ไม่ได้แสดงท่าทีสะทกสะท้านเลย แม้ว่าขณะพรรคสี่สหายยืนล้อมรอบ

เขา

“ครับ ถูกแล้วครับ”

กิมหงวนลอยหน้าถามเสียงอ่อนเสียงหวาน

“พูดให้ชัดเจนว่านี่หน้อยได้ไหม คุณว่าคุณมายืนซุ่มซ่อนตัวอยู่ที่นี่ เพื่อดักฆ่าผู้หญิงสาวคนหนึ่งชื่อักัญญา”

พลว่า “ักัญญาเล่าว่า หล่อนถูกทรยศหักหลังจากใครคนหนึ่งซึ่งร่วมการค้ำกับหล่อน และ โกงหล่อนจนหมดตัว”

“แล้วยังไงครับ” ชายผู้นั้นถามนอบน้อม

“ความเจ็บช้ำน้ำใจทำให้หล่อนบุกเข้าไปยิงชายผู้นั้นบาดเจ็บสาหัส และยิงลูกน้องของเขาคนหนึ่งตาย หลังจากนั้นหล่อนก็ถูกติดตามล่าตัว เพราะหุ้นส่วนของหล่อนคนนั้นเป็นนักเลงผู้มีอิทธิพล เพื่อนผมคนนี้ได้ช่วยหล่อนไว้ขณะที่มือปืนสองคนกำลังจะสังหารหล่อน แล้วก็พาหล่อนมาพักที่บ้านเรา ที่ช่วยเหลือก็เพราะเห็นว่าเป็นเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน และหล่อนเป็นผู้หญิง”

ชายร่างใหญ่หัวเราะชอบใจ

“นงักัญญาป็นน้ำเป็นตัวได้ดีทีเดียว เรื่องที่หล่อนเล่าให้พวกคุณฟังนั้นเป็นเรื่องโกหกทั้งนั้นแหละครับ”

ดร.ดิเรกพูดเสริมขึ้น

“แต่เท่าที่ผมสังเกตดู ผู้หญิงคนนี้สุภาพเรียบร้อยมาก”

นิกรว่า “อย่างไรก็ตาม เราจะให้ความคุ้มครองหล่อนตลอดไป คือให้หล่อนพักอาศัยอยู่ในบ้านเราโดยไม่มีกำหนด คุณอยากจะฆ่าหล่อนก็บุกเข้าไปยิงหล่อนในบ้านเราเถอะครับ”

ชายผู้นั้นกล่าวขึ้นทันที

“ผมทราบดีว่า พวกคุณกำลังเข้าใจว่าผมให้ร้ายป้ายสีหล่อน เพื่อให้พวกคุณเกิด
 ชังรังเกียจหล่อน ไล่หล่อนออกจากบ้าน ตามที่คุณทำให้ผมบุกเข้าไปยิงนังกัญญาในบ้านคุณนะผม
 ทำไม่ได้หรอกครับ ผม และพวกผมไม่ใช่มาตกรหรือมือปืน ขณะนี้มีคนห้าคนล้อมบ้านคุณอยู่ล้วน
 แต่ญาติพี่น้องของผมทั้งนั้น ถ้ากัญญาออกมาจากบ้าน “พัชราภรณ์” เมื่อไร เราก็ฆ่าหล่อนเมื่อนั้น
 นับตั้งแต่กัญญามาอยู่ในบ้านนี้ พวกผมได้มาดักซุ่มอยู่ตลอด 24 ชั่วโมง โดยผลัดเปลี่ยนเวรกัน
 ทั้งกลางวันกลางคืน”

ความเงียบเกิดขึ้นชั่วขณะ พลจึงกล่าวกับชายผู้นั้น

“ประธานโทษ คุณจะเล่าความเลวร้ายของผู้หญิงคนนี้ให้พวกเราฟังได้ไหมครับ
 เพื่อเราจะได้พิจารณา ถ้าหล่อนเป็นคนเลวจริง ๆ ผมก็จะเชิญหล่อนออกไปจากบ้านผม เพราะคนที่
 เลวร้ายแล้วไม่ควรที่จะได้รับความช่วยเหลือจากใคร”

เสียงหัวเราะเบา ๆ ดังออกมาจากลำคอชายผู้นั้น

“หากผมจะเรียนให้คุณทราบ ก็ควรจะมีพยานหลักฐานประกอบ ไม่ใช่ว่าเป็นการ
 เล่าสู่กันฟัง ซึ่งผมอาจจะปรักปรำกล่าวโทษหล่อนได้ อ้า ..... เรายังงี้เถอะครับ พรุ่งนี้ตอนกลางวัน
 พวกคุณจะสละเวลาสักหนึ่งชั่วโมงได้ไหมครับ”

พลรับคำทันที

“ได้ครับ”

ชายผู้นั้นนั่งอึ้งไปสักครู่

“ดีแล้วครับ ผมขอเชิญพวกคุณไปพบผมที่บ้าน “แสงระวี” ในเวลา 10.00 น.
 บ้านที่กล่าวนี้อยู่ในซอยต้นสน ถนนเพลินจิตต์นี่เอง เจ้าของบ้านคือนายเทพ แสงระวี น้องชายของ
 ผม บ้าน “แสงระวี” อยู่ลึกเข้าไปในซอยไม่ถึง 200 เมตรครับ มีป้ายทองเหลืองบอกชื่อบ้านที่
 ประตูบ้าน ผมขอถือโอกาสนี้แนะนำตัวผมให้พวกคุณรู้จักไว้ด้วยครับ ผมคือพันโททวน แสงระวี
 แห่งกรมเสนาธิการทหารบก”

สี่สหายสะดุ้งเฮือกพร้อม ๆ กัน ต่างนึกไม่ถึงว่าชายผู้นี้เป็นนายทหารชั้นผู้ใหญ่ ทุก
 คนจ้องตาเขม็งมองดูหน้านายทหารเสนาธิการ

พ.ท.ทวนหัวเราะเบา ๆ แล้วกล่าวต่อไปว่า

“แต่ผมอาจจะเป็นอัยก๊วยอะไรคนหนึ่งที่มาอวดอ้างกับพวกคุณว่าเป็นพันโทก็ได้
 อย่าเพิ่งเชื่อนะครับ จนกว่าเราจะพบกันที่บ้าน “แสงระวี” ในเวลา 10.00 น. วันพรุ่งนี้ ถ้าหาก
 พวกคุณไปที่นั่น พวกคุณก็จะารู้หลังจากอันแสนเลวทรามของนังผู้หญิงคนนี้”

นิกรล้วงกระเป๋ากางเกงหยิบไฟฉายขนาดเล็กดวงหนึ่งออกมา แล้วกล่าวกับผู้ที่ยัง
 ตัวว่าเป็นนายทหารชั้นผู้ใหญ่ว่า

“ประธานโทษ ผมอยากจะพิสูจน์ความจริงว่าคุณเป็นนายพันโทหรือเปล่า ขอให้
 ผมเอาไฟฉายส่องดูหน้าของคุณหน่อยได้ไหมครับ”

พ.ท.ทวนหัวเราะ

“ได้ครับ”

นิกรเปิดไฟฉายส่องหน้าชายผู้นั้นทันที สีสหายต่างแลเห็นใบหน้าของ พ.ท. ทวน อย่างถนัด เขามีอายุในวัย 40 ปี ใบหน้าสง่าภาคภูมิ ไร้หนวดเส้นเล็ก ๆ เขายิ้มให้สีสหายแล้ว ล้วงกระเป๋าเสื้อเพื่อเช็ดหยิบบัตรประจำตัวส่งให้

“ถ้าพวกคุณยังสงสัย ก็ดูบัตร และรูปถ่ายในบัตรนี้ ปิดไฟเสียเถอะคุณ ผมแอบตา เต็มทนแล้ว”

คณะพรรคสีสหายต่างเชื่อแล้วว่า ชายผู้นี้เป็นพันโททหารบกประจำกรม เสนาธิการ เสียหวงคืนบัตรให้ นิกรปิดไฟฉายทันที พลกล่าวกับ พ.ท.ทวนอย่างนอบน้อม

“ผม และเพื่อน ๆ ต้องขอโทษ ถ้าหากว่าเราได้แสดงกิริยาจากไม่เหมาะสมไม่ควร ต่อผู้พันไปบ้าง บอกตรง ๆ ครับ ที่แรกผมคิดว่าผู้กองเป็นมือปืนที่รับจ้างเขามาฆ่ากัญญา”

พ.ท.ทวนยิ้มให้พล

“ไม่เป็นไรครับ เมื่อคืนวานดึกแล้วผมยืนอยู่ที่นี้ ตำรวจสายตรวจยังสงสัยว่าผม เป็นโจร ถึงกับตรวจค้น ผมต้องเอาบัตรประจำตัวให้ดู เขาก็เลยตกใจ และคิดว่าผมมาสืบราชการลับ ให้กองทัพบก”

พลได้แนะนำตัวเอง และเพื่อน ๆ ของเขาให้ พ.ท.ทวนรู้จัก นายทหารเสนาธิการ สนทนากับสีสหายเป็นอย่างดี เขาบอกว่าเขาได้ยินชื่อเสียงของคณะพรรคสีสหายมานานแล้ว ยินดี มากที่ได้รู้จักกัน

ดร.ดิเรกกล่าวขึ้นว่า

“ผู้กองพันเล่าเรื่องกัญญาให้พวกเราฟังเดี๋ยวนี้ไม่ได้หรือครับ”

พ.ท.ทวนหัวเราะเบา ๆ

“การเล่าโดยไม่มีหลักฐานพยานอ้างอิง ไม่มีประโยชน์อะไรหรอกครับอาจารย์ อดใจไว้พรุ่งนี้เถอะครับ 10.00 น. อาจารย์กับเพื่อน ๆ ไปพบกับผมที่บ้านน้องชายของผม ผมกับ เทพจะเล่าความเลวร้ายของกัญญาให้ฟังโดยละเอียด พร้อมด้วยหลักฐานต่าง ๆ”

“ออไรน์ ออไรน์ พรุ่งนี้เราไปที่บ้าน “แสงระวี” แน่ ๆ เราอยากรู้หลังฉากของ ผู้หญิงคนนี้มาก”

กิมหงวนกล่าวกับพ.ท.ทวนทันที

“เชิญผู้กองพันเข้าไปคุยกับพวกเราในบ้านเถอะครับ ผมจะหาเบียร์เย็น ๆ ให้ผู้กอง พันดื่ม”

พ.ท.ทวนสั่งศิรยะ

“ขอบคุณครับอาเสี่ย เอาไว้ให้ผมจัดการกับนางกัญญาให้เรียบร้อยเสียก่อน ผมจะมาเยี่ยมพวกคุณ อย่าสนใจกับผมเลยครับ ผมจะเตรื่อยู่แถวนี้แหละครับ จนกว่าจะมีคนมารับหน้าที่ต่อจากผมตอนสองยาม”

สี่สหายสนทนากับนายทหารเสนาธิการอีกสักครู่ ก็ลาจากไป พล นิกร กิมหงวน และดร. ดิเรกเดินออกไปนอกถนนใหญ่ทางหน้าบ้าน “พัชราภรณ์” พลกำชับเพื่อน ๆ ให้ปิดปิดเรื่องพ.ท.ทวนไว้เป็นความลับ

ก่อนเวลา 10.00 น. ของวันรุ่งขึ้น พล นิกร กิมหงวนได้ออกมาปรากฏตัวขึ้นที่ซอยต้นสนแห่งถนนเพลินจิตต์ในตอนแรกดร. ดิเรก จะตามมาด้วย แต่แล้วก็มีคนมาตามเขาไปรักษาไข้หนักรายหนึ่ง

สามสหายนั่งรวมกันอยู่ตอนหน้ารถคาซิลเล็กเก๋ง ซึ่งอาเสี่ยกิมหงวนเจ้าของรถทำหน้าที่เป็นคนขับ พลนั่งกลาง นิกรนั่งทางซ้าย ทั้งสามคนแต่งชุดสากลสีเทาเหมือน ๆ กันมองดูคล้ายกับลูกฝาแฝด แต่คนละพ่อคนละแม่

เมื่อรถแล่นเข้ามาในซอยต้นสนสักครู่ พล นิกร กิมหงวนก็ช่วยกันมองหาบ้าน “แสงระวี” พอรถแล่นผ่านบ้านนั้น นิกรก็แหกปากร้องขึ้นดัง ๆ

“เฮ้ย หยุค หยุค ถึงแล้ว”

กิมหงวนเหยียบห้ามล้อทันที บ้าน “แสงระวะ” อยู่ทางซ้ายมือ เป็นตึกสองชั้นขนาดเล็ก มีรั้วรอบขอบชิด ปลูกอยู่ในเนื้อที่ดินประมาณหนึ่งไร่ อาเสี่ยบังคับรถแล่นถอยหลังเลยหน้าบ้านนั้นไป แล้วขับรถเก๋งคันงามของเขาเลี้ยวซ้ายมือข้ามสะพานข้ามคูเล็ก ๆ จอดนั่งหน้าประตูรั้วบ้าน สาวใช้ในวัยกลางคนคนหนึ่งวิ่งมาเปิดประตูรั้ว อาเสี่ยขับคาซิลเล็กเก๋งคลานเข้าไปในบ้าน “แสงระวี” อย่างเข้มซ้า

พอรถหยุดที่หน้าตึก พ.ท.ทวน แสงระวี แห่งกรมเสนาธิการทหารบก ในเรื่องแบบอันสง่างามติดสายเสนาธิการก็พาตัวออกมาจากห้องรับแขกทันที สามสหายกับ พ.ท.ทวนต่างยกมือไหว้กัน

“เชิญครับ ผม และเทพกำลังรอต้อนรับคุณอยู่ที่เดียว”

พล นิกร กิมหงวน พากันลงจากรถ อาเสี่ยแลเห็นนิกรเดินขากะโผลกกะผลกข้างหนึ่งก็แปลกใจกล่าวถามเบา ๆ

“เฮ้ ..... แกเป็นอะไร”

นิกรพูดพลางหัวเราะพลาง

“เหน็บกินดิน โวย ฮะ ฮะ จ๊กกะจีจั้งเลย”

พ.ท.ทวน พาสามสหายขึ้นบันไดตึกเลยเข้าไปในห้องรับแขก ถึงแม่ห้องนี้ไม่กว้างขวางจนเกินไป แต่ก็มิใช่ครึ่งแขก และเครื่องตกแต่งห้องสวยงามมาก พ.ท.ทวนเชิญให้สามสหายนั่ง พล นิกร กิมหงวนต่างนั่งรวมกันบนโซฟาตัวเดียวกัน

“อาจารย์ทำไมไม่มาล่ะครับ” เขาถามยิ้ม ๆ

อาเสี่ยวว่า “มีคนมารับดิเรกไปทำการผ่าตัดครับ คนไข้ของดิเรกคนหนึ่งซึ่งเป็นโรคลำไส้เรื้อรัง ได้ใช้ปืนพกยิงตัวตาย กระสุนฝังอยู่ในหัวใจเขา ภรรยาของคนไข้จึงมาตามดิเรกไปและหรือผ่ากระสุนออก”

พ.ท.ทวนก้มศีรษะเล็กน้อย

“ขอโทษนะครับ ผมจะไปตามน้องชายผมให้ออกมาพบพวกคุณ” พุดจบนายทหารเสนาธิการก็พาตัวเดินออกไปจากห้องรับแขก

ในราวสองนาที่นั่นเอง พ.ท.ทวนก็พาสุภาพบุรุษท่าทางสง่างาม อายุประมาณ 35 ปีคนหนึ่งเข้ามาในห้องรับแขก สาวใช้คนหนึ่งถือถาดใส่แก้วน้ำผลส้มคั้นแช่เย็นราว 5 แก้วตามเข้ามาด้วย พล นิกร กิมหงวน ต่างรู้ทันที่ว่า สุภาพบุรุษผู้มีใบหน้าคล้าย ๆ กับนายทหารเสนาธิการผู้นี้ คือนายเทพ แสงระวี เจ้าของบ้านนี้ สามสหายรีบลุกขึ้นยืนให้เกียรติเจ้าของบ้าน

โดยไม่ต้องให้ พ.ท.ทวนแนะนำ พล นิกร กิมหงวน ต่างยกมือไหว้เจ้าของบ้านอย่างนอบน้อม เทพ แสงระวีรับไหว้ทันที พ.ท.ทวนเป็นผู้อธิบายให้น้องชายของเขาทราบว่า สามสหายเป็นใคร

“เชิญนั่งครับ” เทพพูดยิ้ม ๆ “ผมขอบคุณ และรู้สึกเป็นเกียรติอย่างยิ่ง เท่าที่คุณทั้งสามได้กรุณาสละเวลามามาหาผม”

สามสหายทรุดตัวนั่งบนโซฟาตัวเดียวกัน เทพกับทวนสองพี่น้องนั่งลงบนเก้าอี้นวมคนละตัว สาวใช้ของเทพกลับออกไปแล้ว เจ้าของบ้านเชิญให้แขกดื่มน้ำผลส้ม และสูบบุหรี่ ต่อจากนั้นก็สนทนากันอย่างกันเอง เทพ แสงระวี บอกว่าเขาเป็นเจ้าของบริษัทจำหน่ายเครื่องสำอางที่มีชื่อเสียงแห่งหนึ่ง และเป็นเจ้าของโรงงานทอผ้าอีก 2 แห่ง

ในที่สุดเทพก็พูดถึงเรื่องกัญญานางสิงห์สาว

“ผมทราบจากญาติของผมว่า พวกคุณได้ให้ความช่วยเหลือกัญญา พาหล่อนขึ้นรถคาดิลแล็คหลบหนีญาติของผมไปได้อย่างหวุดหวิดในตอนเที่ยงวันอังคารที่แล้วมานี้ และพาไปอยู่บ้าน “พัชรภรณ์” ให้ความคุ้มครองอารักขาเป็นอย่างดี”

อาเสี่ยวกิมหงวนยิ้มให้เจ้าของบ้าน

“เป็นความจริงครับคุณเทพ คุณกัญญาพรอดพรวดขึ้นมาบนรถผม และบอกกับนิกรอย่างละล้าละลักว่ามีผู้ปองร้าย คือมือปืนสองคนซึ่งกำลังติดตามมา หล่อนขอร้องให้ผมกับนิกรช่วยชีวิตหล่อน เราก็ให้ความช่วยเหลือ สั่งคนรถให้ขับรถหนีมือปืนสองคนนั้น มือปืนได้นั่งแท็กซี่สะกดรอยติดตามเราไปจนถึงบ้าน “พัชรภรณ์”

พ.ท.ทวน นายทหารเสนาราชการพุดเสริมขึ้น

“คนทั้งสองที่ติดตามล่ามั่งกัญญาในวันนั้น ไม่ใช่มือปืน หรือนักเลงอันธพาล
หรือกรับอาศัย ทั้งสองคนเป็นลูกพี่ลูกน้องของเรา มีศักดิ์เป็นน้องของเราครับ อาศัยกับคุณพล
คุณนิกร โปรดทราบไว้ด้วยว่า นางมารร้ายคนนี้เป็นภรรยาของเทพ คือเป็นน้องสะใภ้ของผม
นั่นเอง” พุดจบเขาก็หันมาทางน้องชายร่วมสายโลหิตของเขา “เล่าเรื่องความสัมพันธ์ของแกกับมั่ง
กัญญาให้คุณ ๆ ฟังซี คุณทั้งสามจะได้รู้ว่ามั่งกัญญาคนนี้มีความสัมพันธ์เลวร้ายสักเพียงไหน”

เทพ แสงระวี ยิ้มให้สามสหายแล้วกล่าวว่า

“ผมขอเอาเกียรติของผมเป็นประกัน ด้วยศักดิ์ศรี และความเป็นลูกผู้ชายของผม
เรื่องที่ผมจะเล่าให้คุณฟังนี้เป็นเรื่องจริง และเป็นความจริง อ้าว ..... คุณนิกรหลับเสียแล้ว”

นิกรสะดุ้งเฮือกล้มตาโพลง

“ผมหลับแต่ตาครับ หูของผมฟังเสมอ”

เทพเชิญให้พล นิกร กิมหงวน ดื่มน้ำผลส้ม และสูบบุหรี่ ภายในห้องรับแขกสงบ
เงียบไปชั่วขณะ เจ้าของบ้านจึงเล่าเรื่องของเขาให้สามสหายฟัง

“ผมเป็นพ่อม่ายเมื่อสองปีที่แล้วมานี้ ภรรยาอดีตของผมคือเบญจมาศได้ถึงแก่
กรรมเนื่องจากการคลอดบุตร”

เสี่ยหงวนถามขึ้นเบา ๆ

“ออกลูกแฝดหรือครับ”

“มิได้ครับ ทารกอยู่ในท่าผิดปกติ และเธอเจ็บท้องขณะที่เราพักอยู่ในไร่ละหุ่งของ
เราที่เมืองกาญจน์ ๆ ห่างจากตัวเมืองราว 10 กิโลเมตร”

นิกรพุดเสริมขึ้น

“คุณก็เลยพาเธอมาส่งโรงพยาบาลในเมือง”

“ครับ ถูกแล้ว แต่เบญจมาศถึงแก่กรรมกลางทางบนรถจี๊ปของผม”

“โถ” อาเสี่ยคราง “ยังงี้ก็เรียกว่าตายทั้งกลมแบบนางนาคพระโขนงนะซีครับ”

นายเทพทำหน้าที่เล็ก ๆ ล้มมองคูพี่ชายของเขา

“ตายอย่างนั้นเรียกว่าตายทั้งกลมหรือครับพี่ทวน”

พ.ท.ทวนยิ้มเล็กน้อย

“ถูกแล้ว คนท้องถ้าตายโดยที่ลูกยังอยู่ในท้องเขาเรียกว่าตายทั้งกลม”

เทพหันมาทางสามสหาย

“เมื่ยมตายทั้งกลมถูกละครับ มรณกรรมของเบญจมาศทำให้ผมเศร้าโศกเสียใจ
มาก เบญจมาศทิ้งลูกชายหญิงไว้ให้ผมสองคน คนโตเป็นผู้ชายอายุ 6 ขวบ คนเล็กเป็นผู้หญิงอายุ 4
ขวบเท่านั้น ผมได้นำศพเธอมากรุงเทพฯ ตั้งศพบำเพ็ญกุศลที่วัดมิ่งมงคลชัย เก็บศพไว้ครบ 100
วัน ก็เผาศพหล่อนอย่างสมเกียรติ”

“ว้า” นิกรคราง “เล่าเร็ว ๆ หน่อยเถอะครับคุณเทพ ตอนนี้กำลังตื่นตื่นน่าฟังมาก”

เทพ แสงระวี ทำหน้าชอบกล

“เปล่าครับ เป็นเรื่องเศร้าที่สุดในชีวิตของผม เมียตายจากเราไปทั้งคน ไม่ใช่เรื่องตื่นตื่นครับ อ้า ..... ความเสียใจทำให้ผมต้องปลอบใจตัวเองด้วยเหล้า และร่วมเที่ยวเตร่กับเพื่อนฝูง จนกระทั่งผมได้พบกับกัญญาในงานราตรีสโมสรแห่งหนึ่ง”

นิกรว่า “นี่แหละครับ ตอนนี้แหละครับเริ่มตื่นตื่นแล้ว ผู้ชายเราลงพบรักใหม่ก็ต้องตื่นตื่นเป็นธรรมชาติอยู่เอง”

เจ้าของบ้านผีนหัวเราะ

“ครับ ผมยอมรับว่าผมตื่นตื่นสนใจในความสวยของหล่อนมาก แต่เพื่อนผมคนหนึ่งยืนยันว่า หล่อนเป็นโสเภณีชั้นสูง มีอาชีพเป็นนางแบบ และเป็นช่างเสริมสวยที่มีฝีมือดีคนหนึ่ง เพื่อนผมซึ่งเคยผ่านหล่อนมาแล้วได้แนะนำผมให้รู้จักหล่อน และผมได้รับหล่อนมาอนกับผมที่บ้านนี้ในคืนวันนั้นเอง”

กิมหงวนยิ้มน้อยยิ้มใหญ่

“คุณไวไฟพอ ๆ กับผมทีเดียว ผมขอทนายว่าตอนนั้นคุณคงลืมคุณเบญจมาศเมียคุณแล้ว”

“เป็นความจริงครับ ผมยอมรับว่าผมรัก และหลงกัญญามาก ผมได้เสียกับหล่อนได้เดือนเศษ ผมก็รับหล่อนมาอยู่ที่นี่ และเลี้ยงดูหล่อนเป็นเมียผมอย่างออกหน้าออกตา”

“จดทะเบียนสมรสกันหรือเปล่าครับ” พลถาม

“เปล่าครับ พี่ทวนกับญาติ ๆ ของผมหลายคนขอร้องให้ผมดูใจกัญญาไปก่อนไม่ให้รีบร้อนจดทะเบียนสมรส เรื่องนี้แหละครับ ทำให้กัญญาไม่พอใจ เป็นปากเสียงกับผมบ่อย ๆ หล่อนรู้ว่าผมรักลูกของผมมาก และหล่อนคิดว่า เพราะลูกของผมทำให้ผมไม่ยอมจดทะเบียนสมรสให้หล่อน กัญญาจึงวอนขอร้องให้ผมเปลี่ยนชื่อผู้เอาเงินประกันชีวิตผมจากชื่อลูกทั้งสองคนเป็นชื่อหล่อน ผมก็เพิกเฉยเสีย ผมประกันชีวิตไว้สองแสนครับ”

พลว่า “ถ้ายังงี้ก็แสดงว่าหล่อนรักเงินของคุณมากกว่าตัวคุณ”

“ครับ แต่ผมไม่ใช่เด็กหนุ่ม ผมอายุ 35 ปีแล้ว ถึงจะรัก และหลงหล่อนสักเพียงใด เมื่อผมได้เห็นนิสัยไม่ดีของหล่อน ผมก็คลายความรักลงมาก กัญญาเกลียดชังลูกของผม อัจฉาริชยา ลูกผมทั้งสองคน ตาต้อยของผมอายุ 8 ขวบ และยายแต้วเพ็ง 6 ขวบเท่านั้น กัญญาไม่เคยสนใจกับลูกผม ไม่เคยแสดงความเมตตาปราณีต่อลูกผมเลย”

นิกรพูดเสริมขึ้น

“เล่าเร็ว ๆ หน่อยครับคุณเทพ ตอนนี้เรื่องคล้าย ๆ ละครวิทย์ที่ผมชอบฟัง เสียอย่างเดียวไม่มีเมียหลวง บู้กับเมียน้อย”

เทพถอนหายใจหนัก ๆ

“ผมได้พยายามทุกประการที่จะให้กัญญารักใคร่เอ็นดูลูกของผม แต่ก็ไม่เป็นผล จนกระทั่งวันหนึ่ง ยายแตัวป่วยเป็นไข้หวัด ขณะที่ผมไปทำงานที่บริษัทเครื่องสำอางของผม กัญญาได้บังคับให้ลูกสาวผมกินยาพิษ ซึ่งสาวใช้คนหนึ่งได้แอบดูพฤติกรรมอัน โหดเหี้ยมของหล่อน และรีบไปตามผมที่บริษัท”

“ทารุณมาก” เสี่ยหงวนร้องขึ้นดัง ๆ “หน้าตาสาวอย่างนั้น ไม่น่าจะใจร้ายเช่นนี้เลย”

“ครับ หล่อนทารุณผิคนุษย์ หล่อนฆ่าทารกอย่างเลือดเย็น เมื่อผมมาถึงบ้าน ยายแตัวมีอาการหนักใกล้จะสิ้นใจตายเสียแล้ว นังกัญญาทำเป็นไถ่ที่นั่งพยาบาลอยู่ในห้อง ผมชี้หน้าหล่อน และคำหล่อนอย่างรุนแรง กัญญาตกใจวิ่งหนีออกจากห้องลูกของผม ผมติดตามหล่อนออกไปทันที”

นิกรตบมือหัวเราะชอบใจ

“ไอ้โฮ ตื่นเต้นจังครับ แล้วยังไงครับ”

“ผมวิ่งตามไปในห้องนอน กัญญาหยิบปืนในตู้เสื้อผ้า ซึ่งเป็นปืนส่วนตัวของหล่อนออกมายิงผม นัดแรกกระสุนถูกไหล่ซ้ายทะลุ ทำให้ผมล้มลงทันที นัดที่สองเฉียดศีรษะของผมไปอย่างหวุดหวิด นัดที่สามกระสุนด้าน หรือซัดลำ หล่อนวิ่งหนีออกไปจากห้อง และหนีไปจากบ้านทันที ผมสั่งคนในบ้านทุกคนให้ปกปิดความจริงในเรื่องนี้ไว้เป็นความลับ ผมไปแจ้งตำรวจแต่เพียงว่า มีคนร้ายซึ่งเป็นคนแปลกหน้าบุกกรุกขึ้นไปยิงผมในห้องนอนแล้วหนีไป”

“แล้วลูกสาวคุณล่ะครับ” พลถาม

“แตัวหรือครับ แตัวสิ้นใจตายในชั่วโหมงเดียวกับที่ผมถูกยิงนั่นแหละครับ ผมไปแจ้งอำเภอว่าลูกผมเป็นไข้ตาย การที่ผมปกปิดตำรวจ ก็เพราะผมตั้งใจจะจัดการกับนังมารร้ายคนนี้อย่างเด็ดขาด กัญญาหลบหนีไปจากบ้านผม ก็คงปีนป่ายอยู่ในกรุงเทพฯ ๆ นี้ ผมกับพี่ทวน และญาติพี่น้องของผมไม่ต่ำกว่า 15 คน ได้แยกย้ายกระจายกำลังกันล่าตัวนังกัญญา ซึ่งหวุดหวิดจะสังหารมันได้ตั้งหลายครั้ง ในที่สุด มันก็หนีไปหลบซ่อนตัวอยู่ที่บ้านคุณ พี่น้องของผมได้ผลัดเปลี่ยนเวรกันล้อมบ้านคุณไว้ตลอด 24 ชั่วโมงเป็นเวลา 4 วันมาแล้วครับ นี่แหละครับ คือความสัมพันธ์ระหว่างผมกับนังกัญญาคนนี้ หล่อนฆ่าลูกผมซึ่งเป็นเด็กไร้เดียงสาแล้วยังพยายามฆ่าผมอีก ถ้ามันยังถูกหน้าอกผม ผมก็ตายไปแล้ว”

สามสหายต่างวิพากษ์วิจารณ์กันลั่นห้อง สักครูเทพก็กล่าวต่อไป

“ถ้าพวกคุณคิดว่าผมใส่ร้ายป้ายสีหล่อน ผมก็จะนำตัวสาวใช้ของผมมาเล่าเรื่องให้คุณฟังอีกครั้งหนึ่ง” พุดจบเขาก็ปลดกระดุมเสื้อเชิ้ตเบาะเสื้อออก ชี้ให้พล นิกร กิมหงวนมองดูแผลเป็นจากรอยกระสุนปืนที่ไหล่ซ้ายของเขา “นี่ยังไงล่ะครับ รอยกระสุนปืน ผมต้องรักษาตัวถึง 10 วัน”

พลว่า “พวกเราเชื่อครับ ว่าเรื่องที่คุณกรุณาเล่าให้เราฟังนั้นเป็นความจริง”

พ.ท.ทวนพุดเสริมขึ้น

“ถ้าเช่นนั้นคุณทั้งสามก็คงจะทราบดีว่า ผู้หญิงสาวเหล่านั้นนางก็ญานนั้น ไม่สมควรที่จะได้รับความช่วยเหลือจากพวกคุณ”

ก่อนที่สามสหายจะพูดว่าอะไร เจ้าของบ้านก็กล่าวขึ้น

“โปรดได้มันออกจากบ้านคุณเถอะครับ พอพ้นจากประตูบ้าน “พัชรภรณ์” พี่น้องของผมนี่ก็จะจัดการกับนางมารร้ายคนนี่เอง รับรองว่าเราจะไม่ทำอะไรให้พวกคุณต้องเดือดเนื้อร้อนใจเป็นอันขาด”

พลหันมามองดูเพื่อนเกลอทั้งสอง

“ว่าไงพวกเรา”

เสียงหวนขบกรามกรอด เต็มไปด้วยความสมเพชเวทนาลูกสาวของนายเทพที่ต้องตายด้วยยาพิษ

“ไม่มีปัญหาอะไรอีก คนเลว ๆ อย่างนี้ไม่มีประโยชน์อะไรที่เราจะให้ความช่วยเหลือ”

นิกรผลุนผลันลุกขึ้นยืนมองไปที่เครื่องโทรศัพท์บนโต๊ะข้างประตูห้อง แล้วกล่าวกับนายเทพ

“ขอให้ผมใช้โทรศัพท์หน่อยนะครับ ผมจะโทรศัพท์ไปบอกพ่อตามมาให้ได้นางก็ญานออกไปจากบ้านเราเดี๋ยวนี้ ต่อจากนั้นพวกคุณจะมาหล่อน หรือจะเอาหล่อนไปขายช่องไหนก็ตามใจ พวกผมไม่เกี่ยว”

พ.ท.ทวนยิ้มให้นิกร

“ดีที่เดี๋ยวครับ คุณนิกร กรุณาให้นั่งผู้หญิงสาวคนนี้ออกไปจากบ้านคุณเท่านั้นแหละครับ พอพ้นประตูบ้านพวกญาติ ๆ ของผมก็จะจัดการแก้หล่อนเอง”

นิกรพาตัวเดินตรงไปที่เครื่องโทรศัพท์ หยิบหูโทรศัพท์ยกขึ้นแล้วหมุนหมายเลขต่อตรงไปยังบ้าน “พัชรภรณ์” สักครู่ก็มีเสียงแจ้ว ๆ ของสาวใช้คนหนึ่งพูดมา นิกรสั่งให้ไปเชิญเจ้าคุณปัจจนิก ๆ มาพูดกับเขา นายจอมทะเล้นยืนรออยู่ประมาณ 2 นาที เขาก็ได้ยินเสียงพ่อตาของเขา

“ฮัลโหล ว่าไงไว้ยเจ้ากร”

นิกรอมยิ้มแล้วแกล้งพูดเสียงคุ ๆ

“นั่นใครพูดนะ”

“ข้าเอง”

“ข้านะใครเล่า บอกชื่อหน่อยซี”

“พระยาปัจจนิก ๆ พ่อตาแก่”

นิกรหัวเราะหึ ๆ

“คุณพ่อหรือครับ ดีแล้ว ขณะนี้ผมอยู่ที่บ้านคุณเทพ แสงระวี ผู้เป็นสามีของคุณ
กัญญาครับ”

“สามีกัญญา .....”

“ครับ ผมได้รู้ความซำ้ร้ายสามานย์ของกัญญาจากคุณเทพ และพี่ชายของคุณเทพ
แล้ว หล่อนเป็นผู้หญิงที่โหดเหี้ยมทารุณผิดมนุษย์ ไม่สมควรที่จะได้รับความช่วยเหลือจากพวกเรา
เรื่องที่หล่อนเล่าให้พวกเราฟังนะ ล้วนแต่เป็นเรื่องโกหกทั้งนั้นแหละครับ ความจริงกัญญาได้วางยา
พิษเด็กหญิงอายุ 6 ขวบคนหนึ่ง ซึ่งเป็นลูกสาวของคุณเทพ และกัญญามีฐานะเป็นแม่เลี้ยง
เด็กผู้หญิงคนนั้นต้องเสียชีวิตเพราะหล่อน ยิ่งไปกว่านี้หล่อนยังพยายามฆ่าคุณเทพอีกด้วย ใช้ปืนพก
ยิงคุณเทพได้รับบาดเจ็บแล้วหลบหนีออกจากบ้าน เพราะเหตุนี้คุณเทพกับญาติพี่น้องของคุณเทพจึง
ติดตามฆ่ากัญญา”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ตั้งอกตั้งใจฟังนิกรเล่าเรื่องของนางสิงห์สาวด้วยความตื่นตื่น
แปลกใจ

“หล่อนเลวถึงอย่างนี้เชียวหรือวะกร”

“ครับ หล่อนเป็นผู้หญิงที่เลวร้ายที่สุด ขอให้คุณพ่อจัดการไล่หล่อนออกจากบ้าน
เราเดี๋ยวนี้แหละครับ”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ นิ่งอึ้งไปสักครู่

“แกไม่ได้โกหกพอนะนิกร”

“ปู่โธ่ ลูกเขยชั้นคืออย่างผมเคยโกหกพ่อตาหรือครับ ผมสาบานได้ว่าคุณเทพได้เล่า
ให้ผมฟังเช่นนี้จริง ๆ ถ้าคุณพ่อไม่เชื่อ ผมจะเชิญคุณเทพมาพูดโทรศัพท์กับคุณพ่อเดี๋ยวนี้”

“ไม่ต้อง ๆ พ่อเชื่อแล้วว่าเป็นความจริง เอาละ พ่อจะจัดการไล่นางผู้หญิงสารเลว
คนนั้นออกไปจากบ้านเราเดี๋ยวนี้”

นิกรยิ้มออกมาได้

“ดีแล้วครับ เลิกกันนะครับ”

“เออ”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ วางหูโทรศัพท์ลงบนเครื่องของมันทันที ท่านเดินออกมาจาก
ห้องสมุดผ่านห้องโถงชั้นบนได้ ไปชั้นบนของตัวตึก พอแลเห็นละม่อมสาวใช้เก่าแก่ของบ้าน

“พัชราภรณ์” เดินผ่านมาท่านก็กล่าวถาม

“กัญญาอยู่ไหน”

“อยู่ในห้องคุณนันทาค่ะ”

“งั้นรอละ แล้วแม่ 4 คนนั้นอยู่ด้วยรี”

“ค่ะ คุณกัญญากำลังหิวผมให้พวกคุณผู้หญิงค่ะ”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ มองซ้ายมองขวา แล้วท่านก็ยกมือหยิกแก้มสาวใช้เบา ๆ พลง
กล่าวว่า

“คืนนี้นวดให้ข้าหน่อยเถอะวะม่อม”

สาวใช้หัวเราะ

“ไม่ละคะ ม่อมเล็กเป็นหมอนวดมานานแล้ว”

“หนอยแน่ เมื่อวานนี้แกล้งนวดให้เจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ นี่หว่า ตอนคุณหญิงท่านไป
ธุระนอกบ้าน ข้าเมื่อขจริง ๆ ม่อม ตกลงนะคืนนี้สามทุ่ม แล้วข้าจะให้รางวัลร้อยบาท”

ละม่อมเอียงคอกอมยิ้ม

“ต้องสองร้อยคะ ม่อมถึงจะนวดให้”

“เออ สองร้อยก็สองร้อย” แล้วท่านก็ยกมือตบศีรษะละม่อม “ความจริงเอ็งยัง
กระจุ่มกระจิมน่ารัก ส่วนเว้าส่วนโค้งก็ยังคงอยู่ ส่วนขานก็ยังไม่ปรากฏ อย่าลืมนะม่อม สามทุ่มข้าจะ
รอ หมู่นี้ข้าปวดหลังเหลือเกิน เอ็งจับเส้นให้ครั้งหนึ่งก็สบายไปหลายวัน”

แล้วท่านเจ้าคุณก็พาตัวเดินตรงไปยังห้องส่วนตัวของพล พัชรารักษ์ ซึ่งตามเวลาที่
กล่าวนี้นั้นเท่ากับประไพกำลังนอนเคียงกันอยู่บนเตียงนอน ประภานั่งอยู่บน โซฟาเซ็ดผมเรียบร้อย
ส่วนนวลล่อนั่งอยู่บนม้าบุญมนหน้าโต๊ะเครื่องแป้ง กำลังให้กัญญานางสิงห์สาวหวิผมให้หล่อน สี่
นางพุดคุยกับกัญญาอย่างสนิทสนม ทุกคนให้ความรักใคร่กัญญาเหมือนน้องสาว ทั้งนี้เพราะนาง
สิงห์มีความสุขนอนนุ่มเฝิมตัวมาก

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ บุคเข้ามาในห้องนอนของนันทาด้วยสีหน้าบึ้งตึง ท่านหยุดยืนเท้า
สะเอวมองดูสี่นาง และนางสิงห์สาว พอสบตากับประไพ ประไพก็ยิ้มให้ท่านแล้วกล่าวว่า

“คุณพ่อลองให้คุณกัญญาหวิผมให้สิคะ คุณกัญญาหวิผมได้สวยมากเชียวค่ะ”

ท่านเจ้าคุณกลืนน้ำลายดังเอือก

“หวิยังไฉวะ ทั้งกบาลมีผมอยู่สองสามเส้นเท่านั้น”

สี่นางยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ไปตามกัน ความเฝิมเกิดขึ้นชั่วขณะ เจ้าคุณปัจจนิก ๆ เดิน
เข้ามาหยุดยืนเผชิญหน้านางสิงห์สาว กัญญายิ้มให้ท่าน สายตาที่มองดูท่านเจ้าคุณนั้นเต็มไปด้วย
ความเคารพรัก

“หนอยู่ว่าง ๆ ก็ช่วยทำผมให้คุณ ๆ ค่ะ”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ เค้นหัวเราะ

“กัญญา” ท่านพุดเสียงกร้าว “ฉันได้รู้หลังจากอันเลวร้ายของเธอเดี๋ยวนี้เอง เธอ
เป็นผู้หญิงที่มีใจโหดเหี้ยมราวกับยักษ์มาร ฉะนั้นขอให้ออกไปจากบ้าน “พัชรารักษ์” ได้ เราจะไม
ยอมให้ความช่วยเหลือคนसारเลวอย่างเธออีกต่อไปแล้ว”

นางสิงห์สาวยื่นตะลึงไปหน้าซิดเผือด นันทากับประไพรีบลุกขึ้นจากเตียงนอน สี่
นางพากันมองดูเจ้าคุณปัจจนิก ๆ เป็นตาเดียว

“คุณอาคะ” นवलลออูทานขึ้นดั่ง ๆ “คุณอาทราบได้อย่างไรคะ ว่าคุณกัญญาเป็นผู้หญิงที่โหดเหี้ยมเลวร้าย”

ประไพพูดเสริมขึ้น

“ใครบอกคุณพ่อคะ”

ท่านเจ้าคุณขบگرامกรอด มองดูธิดาคนเล็กของท่านอย่างเดือดดาล

“พี่แค้นนั่นแหละบอกพ่อ”

“พี่ไป ..... อ้อ ..... สามีของไพนะหรือคะ”

“เออ” ท่านเจ้าคุณตะโกนราวกับช่างร้องแล้วพูดด้วยเสียงปกติ “พี่แค้นโทรศัพท์มาจากบ้านคุณเทพ แสงระวี”

นางสิงห์สาวเย็นวาบไปหมดทั้งตัว

“โทรมาจากบ้านคุณเทพหรือคะ” หล่อนร้องขึ้นดั่ง ๆ

เจ้าคุณปัจจนึก ๆ หันควับมาทางกัญญา

“ถูกแล้ว นายเทพ แสงระวี เป็นพี่ของเธอใช่ไหมล่ะ”

ใบหน้าของหล่อนซีดเผือด ออกใจเด่นระทึก

“ถูกแล้วค่ะ เขาเป็นสามีของหนูเอง”

ท่านเจ้าคุณยกมือชี้หน้านางสิงห์

“เธอโกหกพวกเราว่า เธอถูกใครคนหนึ่งหักหลังคดโกงเธอจนหมดเนื้อหมดตัว ความโกรธ และความเจ็บใจทำให้เธอบุกเข้าไปในบ้านเจ้าหมอนั่น เธอยิงคนของเขาตายคนหนึ่ง และยิงเขาบาดเจ็บสาหัส หลังจากนั้นเขาก็ส่งมือปืนออกล่าตัวเธอ จนกระทั่งเธอหนีมาอยู่ในร่มไม้ ชายคาของเรา แต่ความจริงเธอได้พอม่ายลูกติดเป็นพี่ เขาชื่อเทพ แสงระวี”

หล่อนคัดค้านขึ้นทันที

“ไม่จริง ไม่จริงค่ะ คุณลุงคะ เขาไม่ได้เป็นพอม่าย และเขาไม่ได้มีลูกติด เขาเป็นชายโสดนักค้าของเถื่อน และเป็นนักเลงที่มีอิทธิพล ถูกละค่ะ เขาชื่อนายเทพ แสงระวี”

เจ้าคุณปัจจนึก ๆ เคঁหน้าเราะ

“อย่าพยายามกลบเกลื่อนความชั่วของเธอเลย เธอเกลียดชังลูกเลี้ยงของเธอ เธอฆ่าลูกสาวคนเล็กของคุณเทพด้วยยาพิษ เมื่อเขาจับความชั่วของเธอได้ เธอก็ยิงเขาแล้วก็หนีออกจากบ้าน พี่น้องของคุณเทพจึงติดตามฆ่าเธอ”

นางสิงห์สาวจนมมแล้ว หล่อนมีท่าทีเหมือนกับจะเป็นลม นันทา นवलลออ ประภา และประไพต่างมองดูหน้ากัน เจ้าคุณปัจจนึก ๆ กล่าวกับสีนางด้วยเสียงอันดัง

“เราให้ความช่วยเหลือกัญญาเพราะเข้าใจผิดคิดว่ากัญญาเป็นคนดี บัดนี้ความจริงได้ถูกเปิดเผยขึ้นแล้ว เจ้าพล เจ้ากร กับเจ้าหงวนอยู่ที่บ้านคุณเทพ เจ้ากร โทรศัพท์มาขอให้พวกเราไล่กัญญาออกไปจากบ้านเราโดยเร็วที่สุด”

นั่นทาลุกขึ้นจากเตียงนอน เดินเข้ามาหาเจ้าคุณปัจจนิก ๑

“คุณอาคะ อย่าเพิ่งวู่วามไปเลยคะ ขอให้ฉันกับเพื่อนเจรจากับคุณกัญญา โดยเฉพาะเถอะนะคะ ถ้าคุณกัญญามีความเลวร้ายเช่นนั้น เราก็จะเชิญออกไปจากบ้านเราทันที”

ประภาพุดเสริมขึ้นอย่างเป็นทางการ

“คุณพ่อออกไปเสียก่อนเถอะคะ ขอให้เป็นเรื่องของพวกเขาดีกว่า”

เจ้าคุณปัจจนิก ๑ นิ่งคิดแล้วพยักหน้า

“ดีแล้ว แก่สี่คนจัดการสอบสวนในเรื่องนี้ คาดกันความจริงให้ได้ แล้วไล่ไปจากบ้านเรา อาบอกตามตรงว่าอาจจะให้ความเมตตากรรม และจะให้ความช่วยเหลือสำหรับคนดีเท่านั้น ส่วนคนเลวแล้วอาจจะไม่ยอมช่วยเหลือเป็นอันขาด โดยเฉพาะคนที่มิใจร้ายเหี้ยมโหดไร้ศีลธรรม”

ท่านเจ้าคุณหมุนตัวกลับพาตัวเดินออกไปจากห้องนอนของนันทา สีนางปราดเข้ามาห้อมล้อมนางสิงห์สาว นันทายกมือทั้งสองจับแขนกัญญาเขย่าเบา ๆ

“อย่าปิดพวกเราเลยคะคุณกัญญา คุณจะดีหรือจะชั่วเราก็รัก และสงสารคุณเสมอ ดิฉันคิดว่าคนเราทุกคนไม่ว่าจะคิดจะทำอะไรก็ต้องมีเหตุผลด้วยกันทั้งนั้น เท่าที่น้องชายของดิฉัน โทรศัพท์มาแล้วเรื่องความเลวร้ายของคุณให้เจ้าคุณอาฟังเป็นความจริงหรือเปล่านั้น ถ้าจริงก็ขอให้รับสารภาพกับพวกเราเถอะคะ”

น้ำตาของนางสิงห์สาวไหลคลอหน่วย หล่นหยักหน้าช้า ๆ

“เป็นความจริงคะ คุณนั้น”

สินางสะอื้นเฮือกพร้อม ๆ กัน นवलลอกร้องขึ้นดัง ๆ

“คุณฆ่าลูกเขา”

นางสิงห์สะอื้น ดวงหน้าของหล่อนหม่นหมองซุบซิด

“คะ เพราะเขารัก และสนใจกับลูกของเขามากกว่าดิฉัน ดิฉันจึงคิดฆ่าลูกของเขา ทั้งสองคน แต่ลูกสาวคนเล็กของเขาได้รับเคราะห์เป็นคนแรก เด็กหญิงคนนั้นตายด้วยน้ำมือดิฉันคะ ตายด้วยยาพิษที่ร้ายแรงที่สุด ส่วนคุณเทพดิฉันยังเขาได้รับบาดเจ็บที่ไหล่ซ้าย ดิฉันได้หลบหนีออกมาจากบ้านเขา หลังจากนั้นพวกญาติมิตรของคุณเทพก็ติดตามฆ่าดิฉัน”

ประไพถอนหายใจเฮือกใหญ่ ยกมือขวาตบอกแล้วร้องลั่น

“ตายแล้ว คุณกลายเป็นอีเสื่อไปแล้ว รูปร่างหน้าตาของคุณสวยออกอย่างนี้ คุณไม่น่าจะคร่ำใจอำมหิตถึงอย่างนั้นเลย โอ๊ย ..... อกอีแป้นแตก ดิฉันนี่ไม่ถึงจริง ๆ”

ประภาพุดเสริมขึ้นเบา ๆ

“ดิฉันเกลียดคุณเสียแล้วคุณกัญญา คุณโหดเหี้ยมมาก”

นางสิงห์สาวยิ้มทั้งน้ำตา

“คะ พวกคุณควรจะเกลียดดิฉัน แต่ดิฉันก็ยังหวังในความเมตตากรรมของพวกคุณอยู่บ้าง” พุดจบหล่อนก็ร้องไห้สะอื้นอีกสะอื้น “คุณทั้งสี่คนก็ทราบดีแล้วว่า ชีวิตของดิฉันแขวนอยู่บน

เส้นด้าย ถ้าดิฉันออกไปพ้นประตูบ้าน “พัชรภรณ์” เมื่อไร ดิฉันจะต้องถูกฆ่าตายทันที พวกคุณจะจับไล่ไสส่งให้ดิฉันออกไปหาความตายเหียวหรือคะ”

ประไพทำปากเบะเหมือนกับจะร้องไห้ หล่อนกล่าวกับสามนางด้วยเสียงสั่นเครือว่า

“เราจะจัดการกับคุณกัญญาอย่างไรดีเล่าคะ จะให้อาศัยอยู่ในบ้านเราก็ไม่สมควร ครั้นจะให้ไปจากบ้านเราก็เท่ากับว่าเราส่งเธอออกไปพบกับความตาย”

สี่นางต่างปรึกษากัน ในทันทีนั้นทาก็กล่าวกับนางสิงหว่า

“ดิฉันกับเพื่อน ๆ เสียใจคะ ที่เราไม่อาจจะให้ความช่วยเหลือคุณได้ต่อไป ฉะนั้นคุณต้องไปจากบ้านเรา”

นางสิงหสาวร้องไห้ดัง ๆ

“คุณนั้นขาคหมดเมตตาดิฉันแล้วหรือคะ”

นันทาฝันยิ้ม

“คุณเป็นอาชญากร เป็นคนร้ายฆ่าคนตาย คุณก็ต้องไปตามทางของคุณ เราช่วยคุณมาพอแล้วคะ ขอให้ช่วยตัวเองบ้าง ดิฉันให้เวลาคุณอยู่ในบ้านนี้อีกหนึ่งชั่วโมง คุณนาฬิกาที่ข้อมือคุณไว้สิคะ เมื่อครบหนึ่งชั่วโมง คุณจะต้องออกไปจากบ้าน “พัชรภรณ์” หรือมิฉะนั้น เราก็จะโทรศัพท์เรียกดตำรวจเจ้าของห้องที่ ให้มาจัดการกับคุณ”

นางสิงหสาวสะอื้น

“คะ ขอบคุณมากที่กรุณาให้เวลาดิฉัน ดิฉันจะใช้เวลาหนึ่งชั่วโมงนี้หนีออกไปจากบ้านคุณ โดยไม่ให้พวกมือปืนของคุณเทพที่มาห่มซ่อนอยู่รอบบ้านนี้แลเห็นดิฉัน”

นวลล่อพูดเสริมขึ้น

“ดีแล้วคะ ที่เรารอคอยกันได้ด้วยดีเช่นนี้ ไปข้างล่างเถอะคะคุณกัญญา ไปนั่งคุยกันที่ห้องโถงจนกว่าจะถึงเวลาที่ว่าคุณจะต้องจากเราไป”

ทันใดนั้นเอง เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ก็เดินนำหน้าพาเจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ และคุณหญิงวาดเข้ามาในห้อง การสนทนาสิ้นสุดลงทันที ท่านผู้ใหญ่ทั้งสามมีใบหน้าเคร่งเครียด ต่างมองคุณนางสิงหสาวอย่างเกลียดชัง คุณหญิงวาดเปิดฉากโจมตีหล่อนทันที

“ชะ ชะ แม่รูปงามใจชั่ว อ้ายเราหรือกาลีก็จจะช่วยเหลือนี้กว่าหนีร้อนมาพึ่งเย็น ที่แท้หลงช่วยเอางูพิษเข้า ฉันทูรู้เช่นเห็นชาติเธอแล้ว ขอเชิญเธอออกไปจากบ้านฉันได้แม่คนสวย”

นันทากล่าวกับคุณหญิงวาดอย่างนอบน้อม

“คุณอาขา นั้นตกลงกับคุณกัญญาแล้วคะ นั้นให้เวลาเธออยู่ในบ้านเราอีกหนึ่งชั่วโมง อย่าให้นันเสียคำพูดเลยนะคะ 4 โมงครึ่งคุณกัญญาจะต้องไปจากบ้าน “พัชรภรณ์” แน่นอน”

คุณหญิงวาดพยักหน้ารับทราบ

“เมื่อตกลงกับเขายังงี้แล้วก็ตามใจ แต่ถ้าเกินเวลานี้ยังไม่ออกไปจากบ้านเรา อาจจะทำให้ตำรวจมาจัดการกับกัญญา อะไร ..... ทั้งสาวทั้งสวຍออกอย่างนี้ หม่าเด็กทารกได้ลงคอ คุ้ยัยยิ่งกว่าคิงคองเสียอีก”

เจ้าคุณประสิทธิ์ ฯ กล่าวขึ้นแบบปลงอนิจจัง

“ไม่น่าเลย คุ ๆ ก็สุภาพอ่อนหวานน่ารัก แต่ใจคอเหมือนกับยักษ์มาร ยังงี้มันน่าจะเป็นเมียอ้ายซีอูยมากกว่าคุณเทพ”

ประไพเดินไปหยิบกระเป๋าเงินของกัญญา ซึ่งวางบนโต๊ะข้างโซฟาเอามาให้นางสิงห์สาวแล้วกล่าวว่า

“ลงไปข้างล่างเถอะคะ”

กัญญาถอนสะอื้น สีนางพานางสิงห์ออกไปจากห้องนอนห้องนั้น ท่านผู้ใหญ่ทั้งสามมองดูหน้ากันและสั่นศีรษะไปตามกัน เมื่อนั้นทา นवलลอ ประภา และประไพพากันกัญญาลงมานั่งที่ห้องโถงราว 5 นาที เสียงแตรรถยนต์คันหนึ่งก็ดังกังวานขึ้น แล้วคาดิเล็กเก็งคันงามก็แล่นเข้ามาในบ้าน “พัชราภรณ์” อย่างเข้มซ้า

พล นิกร กิมหงวน กลับมาจากบ้านเทพ แสงระวีแล้ว สามสหายนั่งรวมกันอยู่ตอนหน้ารถ นิกรทำหน้าที่เป็นคนขับ อาเสี้ยนนั่งกลาง และพลนั่งทางซ้าย

คาดิเล็กเก็งแล่นมาหยุดหน้าตึกใหญ่ สามสหายพากันลงจากรถด้วยสีหน้าเคร่งขรึม ในเวลาเดียวกันนั่นเอง นันทาก็เดินออกมาจากห้องโถงอย่างร้อนรน

พลยิ้มให้เมียรักของเขา

“กัญญาไปจากบ้านเราแล้วหรือจ๊ะ”

“ยังคะ”

“อ้าว” พลอุทานลั่น “ทำไมยังไม่ไป หรือว่าพวกเรายังต้องการให้ความช่วยเหลือนางสิงห์สาวคนนี้อีก ขอให้เชื่อเถื่อนั้น หล่อนเป็นผู้หญิงใจร้ายป่าเถื่อนที่สุด ชีวิตของเด็กหญิงผู้น่าสงสารอายุ 6 ขวบเท่านั้น ต้องสิ้นสุดลงด้วยน้ำมือของหล่อน ซึ่งเด็กคนนั้นเป็นลูกเลี้ยงของหล่อนเอง นอกจากนี้ หล่อนยังพยายามฆ่าตัวของหล่อนด้วย พี่กับพวกเราได้พบคุณเทพ แสงระวีที่บ้านซอยต้นสน และได้สนทนากันเกือบชั่วโมง จึงรู้หลังจากอันแสนเลวของผู้หญิงคนนี้”

กิมหงวนกับนิกรเดินเข้ามาหยุดยืนข้างพลกับนันทา นายจอมทะเล้นพยักหน้ากับพี่สาวของเขา

“แม่เสือกัญญาอยู่ที่ไหน”

“อยู่ในห้องโถง พี่ และพวกเราใช้เวลาเธออยู่ในบ้านเราอีกหนึ่งชั่วโมง ซึ่งคุณอาทั้งสองท่านก็เห็นชอบตามนี้ 4 ไม้ครั้ง กัญญาจะต้องออกไปจากบ้านเรา”

กิมหงวนยิ้มให้นันทา

“ดีแล้วครับ เท่ากับเราช่วยต่อชีวิตให้หล่อนอีกหนึ่งชั่วโมง ขณะนี้พรรคพวกของคุณเทพไม่ต่ำกว่า 10 คน ได้ล้อมบ้านเราอยู่ กัญญาออกไปพ้นประตูบ้านเราเป็นยิ่งทันที อ้า ... ดิเรกกลับมาหรือยังครับ”

“ยังค่ะ ขึ้นไปบนตึกซึคะ ไปดูหน้ากัญญาเสียหน่อย แกกำลังเสียชีวิต และว่าวุ่นใจ ค่ะ เต็มไปด้วยความรักตัวกลัวตาย ปีนพอกของแกก็หมดกระสุนแล้ว”

นิกรหัวเราะชอบใจ

“ผู้หญิงอย่างนี้ควรตายแล้ว ตัวของกัญญาเป็นคนดีมากพื่อนั้น คุณเทพเป็นพ่อค้า ตั้งบริษัทจำหน่ายเครื่องสำอางอยู่ทางถนนเยาวราช มีโรงงานทอผ้าอยู่ทางคลองเตยอีกสอง โรง พี่ชายคุณเทพเป็นนายพันโทแห่งกรมเสนาธิการ เมื่อคืนนี้พวกเราออกไปนอกบ้านทางประตูหลังบ้าน ได้เผชิญหน้ากับพันโททวน ซึ่งมาแอบซุ่มยิงกัญญา เราเลี้ยวจี้กับเขา และเขานัดให้เราไปพบกับเขาที่บ้านคุณเทพตอนเช้าวันนี้ นี่เองทำให้เราได้รู้หลังจากอันแสนเลวของกัญญา”

อาเสี้ยกิมหงวนพูดตัดบท

“ขึ้นไปดูหน้าหล่อนเถอะวะ นำเสียดายความสวยของหล่อนเหลือเกิน กัญญาสวยและน่ารักมาก แต่หล่อนคืออีเสื่อ หรือนางสิงห์”

พล นิกร กิมหงวน พวกกันเดินขึ้นบันได ไปบนตึก นั้นท่าตามไปด้วย พอเข้ามาในห้องโถง สามสหายก็แลเห็นกัญญานั่งหน้าเสื่ออยู่บนเก้าอี้นุ่ม นวลล่อ ประภา และประไพนั่งรวมกันอยู่บนโซฟา สามสหายพากันไปนั่งบนโซฟาตรงกันข้ามกับเมีย ๆ ของเขา พล นิกร กิมหงวนจ้องมองดูกัญญาด้วยความเกลียดชัง กัญญานั่งก้มหน้านิ่งเฉย จนกระทั่งพลกล่าวกับหล่อนว่า

“คุณกัญญา เยกหน้าขึ้นมาคุยกับพวกเราบ้างสิครับ”

นางสิงห์ค่อย ๆ เยกหน้าขึ้น

“ดิฉันไม่มีอะไรจะพูดกับพวกคุณอีกแล้วค่ะ นอกจากจะรอความตายที่กำลังใกล้เข้ามาทุกที”

กิมหงวนมองดูนาฬิกาเรือนใหญ่ข้างบันไดขึ้นชั้นบน

“อีก 40 นาที คุณจะต้องออกไปจากบ้านเราอย่างเด็ดขาด พวกเราไม่สามารถจะให้ความช่วยเหลืออะไรคุณได้อีกแล้ว”

“ค่ะ ดิฉันทราบดี แต่ดิฉันอยากจะกราบทำขอความกรุณาอาเสี้ยวให้ช่วยดิฉันอีกสักครั้ง” หล่อนพูดเสียงเครือ หยาดน้ำตาไหลริน

กิมหงวนหันมาทางนายจอมทะเล้น

“ว่า ซักใจอ่อนเสียแล้ว” เขาพูดเบา ๆ และหันมาทางนางสิงห์สาว “คุณจะต้องการเงินหรือ ได้ซี ผมจะให้คุณสัก 5,000”

กัญญาสั่นศีรษะ

“มิได้ค่ะ ดิฉันจะไม่รับกวนเงินอาเสี้ยวเลย”

กิมหงวนยิ้มแห้ง ๆ

“แล้วคุณจะให้ผมช่วยอะไร แต่จะขออยู่ในบ้านเราต่อไปนั้นผมช่วยไม่ได้”

นางสิงห์สาวสะอื้น เปิดกระเป๋าเงินออกมาหยิบปืนพกออกมาแล้วถอดแหวน

กระสุนออก

“ปืนของคุณฉันไม่มีลูกคะ คุณขอรอบเท้าให้อาเสี่ย หรือคุณ ๆ ช่วยฉัน กรุณาให้ลูกปืนฉันสักห้าหกนัดสำหรับฉันใช้ป้องกันตัวเมื่อออกไปจากบ้าน “พัชรภรณ์” ฉันจะได้ยังต่อสู้กับมือปืน”

เสี่ยหงวนหันมาทางพล

“ว่าไงพล”

นายพัชรภรณ์กล่าวกับนางสิงห์สาว

“เสี่ยใจมากคุณก็กรุณา ถ้าเราให้ลูกปืนคุณ เราก็จะสนับสนุนคุณให้ฆ่าคน หรือมีส่วนสมรู้ร่วมคิดกับคุณ ช่วยไม่ได้ครับ แต่ถ้าคุณอยากได้เงินไปใช้ เราพอจะช่วยให้”

ก็ถูกรื้องให้กระซิก ๆ เวลาแห่งความตายใกล้เข้ามาทุกทีแล้ว

“ถ้ายังงั้นฉันก็คงตายแน่ ๆ พอออกไปพ้นบ้าน “พัชรภรณ์” ฉันก็คงถูกยิงทิ้งอย่างไม่มีปัญหา”

นวลลออกกล่าวขึ้นอย่างเป็นทางการ

“คุณจะมีเวลานั่งร้องไห้อยู่ทำไมคะ มีเวลาอีก 37 นาทีเท่านั้น พยายามหาทางหลบหนีออกไปจากบ้านเราสิคะ รั้วบ้านด้านหน้าถนนใหญ่เป็นรั้วโปร่ง ด้านข้าง และด้านหลังเป็นกำแพงอิฐสูงในราว 3 เมตรเป็นอย่างมาก คุณควรจะปีนกำแพงหนีออกไป ข้างบ้านเราเป็นที่ว่างเปล่ารกร้างพอที่คุณจะเอาตัวรอดได้ เราจะช่วยเหลือหาบันไดให้คุณ”

นางสิงห์สะอื้นดัง ๆ

“ฉันเชื่อว่า พวกญาติพี่น้องของคุณเทพคงกระจายกำลังซ่อมซ่อนอยู่รอบ ๆ บ้าน “พัชรภรณ์” แต่ก็คงลงเสียงภัยคุณคะ คือปีนกำแพงหนีออกไปตามคำแนะนำของคุณนวล”

ประไพร้องไห้โฮ

“โธ ..... น่าสงสารคุณเหลือเกิน คุณก่อกรรมทำเข็ญไว้อย่างไร คุณก็จะต้องได้รับกรรมตอบสนอง เสียใจจริง ๆ ค่ะที่เราต้องให้คุณไปจากบ้านเรา”

กัญญายิ้มทั้งน้ำตา

“ขอบคุณคะคุณไพ คุณไม่ได้โกรธเคืองพวกคุณ ๆ เลย ตรงกันข้าม ฉันซาบซึ้งในพระคุณเสมอ ตลอดเวลา 4 วันที่ฉันเข้ามาอาศัยอยู่ในบ้าน “พัชรภรณ์” ฉันได้รับความสุขกายสบายใจอย่างยิ่ง ความกรุณาของท่านผู้ใหญ่ และพวกคุณฉันไม่ลืมหรอกคะ อ้อ ฉันจะต้องกราบลาละคะ ฉันจะพยายามปีนกำแพงหนีออกไป กราบลานะคะ”

นางสิงห์สาวประนมมือไหว้สามสหาย และสืงนางโดยทั่วหน้ากัน กิมหงวนพูด
โพล่งขึ้นทันที

“ผมจะช่วยคุณ คุณก็กรุณา ช่วยให้คุณหนีออกไปจากบ้านเรา”

หล่อนขอบคุณอาเสียอีกครั้งหนึ่ง แล้วลุกขึ้นยืน สะพายกระเป๋าเงินไว้กับบ่าซ้าย
พล นิกร กิมหงวนกับสืงนางต่างลุกขึ้นเดินตามนางสิงห์สาวออกไปทางหลังตึก

ขณะนี้เป็นเวลา 10.00 น. ตรง

กัณฐายังมีเวลาอยู่ในบ้าน “พัชราภรณ์” อีกครึ่งชั่วโมง นิกรกับกิมหงวนช่วยกัน
ยกบันไดไม้ไผ่ยาวประมาณ 3 เมตร บันไดหนึ่งมาจากห้องเก็บสัมภาระทางโรงครัว สองสหายนำ
บันไดไปพาดกับขอบกำแพงด้านตะวันออก สืงนางกับพล และกัณฐาเดินเข้ามารวมกลุ่มข้างบันได
อย่างสงบเสงี่ยม นิกรกระซิบกระซาบกับนางสิงห์สาวว่า

“ผมจะปีนขึ้นไปดูลาดเลาก่อนนะครับ”

“ค่ะ ขอขอบคุณมาก พวกคุณยังหวังดี และกรุณาดีฉันเสมอ”

นายจอมทะเล้นปีนขึ้นไปตามขั้นบันไดนั้น ค่อย ๆ โผล่ส่วนศีรษะมองออกไป
นอกกำแพง แล้วนิกรก็ทำค้อย่น หน้าเบ้ รีบไต่ลงมายังพื้นดิน

“มีคนเระอะ” กิมหงวนถามเบา ๆ

“อือ” เขารับว่าเป็นเช่นนั้น ค่อย ๆ หันหน้ามาทางนางสิงห์ ซึ่งยืนอยู่ในกลุ่มสืงนาง
ข้าง ๆ เขา นิกรกระซิบกับหล่อนว่า “มีผู้ชายอายุประมาณ 50 ปีคนหนึ่ง ถือปืนกลมือยื่นซุ่มอยู่ใน
พุ่มไม้ครับ”

นางสิงห์สาวใจเต้นระทึก

“รูปร่างอ้วนใหญ่ หน้าสีเหลี่ยมศีรษะเล็กไว้หนวดไซ้ไหมคะ”

นิกรนิ่งนึก

“ครับไซ้ แต่จะไว้หนวดข้างเดียว หรือสองข้างผมไม่ทันสังเกต เพราะเขายืนหัน
ข้างให้ผม”

นันทาคูน้องชายของหล่อน

“แจะบ้าหรือกร ไว้หนวดข้างเดียวมีที่ไหนกัน”

“อ้าว” นิกรอุทาน “สมัยนี้คนเรามากจะชอบทำอะไรอุตริพิสดารแบบแหวกแนว
เสมอ ฉันเคยเห็นมาแล้ว ผู้ชายหนุ่มไว้หนวดเพียงข้างเดียว มองดูคล้าย ๆ เขาปลิงเกาะไว้ที่ริม
ฝีปาก” พุดจบก็หันมาทางนางสิงห์สาว “ผู้ชายคนนี้เป็นญาติของคุณเทพไซ้ไหมคุณ”

กัณฐาพินยืม

“ค่ะ เป็นอาของคุณเทพ ดิฉันปีนกำแพงหนีออกไปทางด้านนี้ไม่คืนแน่ ขึ้นออกไปก็ ถูกยิงทิ้ง”

พลพุดเสริมขึ้นด้วยเสียงกระซิบ

“ลองไปทางด้านเหนือ คือด้านหลังบ้านเถอะครับ ด้านนั้นเป็นที่รกร้างว่างเปล่า มี ทางติดต่อกับซอยอื่น ๆ หลายซอย”

กิมหงวนกับนิกรช่วยกันแบกบันไดไม้ไผ่เดินนำหน้าพาพลกับสีนาง และนางสิงห์ สาวผ่านบริเวณสวนดอกไม้ตรงไปทางรั้วด้านหลังบ้าน “พัชรภรณ์” บันไดไม้ไผ่ถูกวางพาดกับ กำแพงอิฐนั้น ทุกคนสงบเงียบพูดคุยกันเบา ๆ เพราะเกรงว่ามีมือปืนที่อยู่นอกรั้วจะได้ยินเข้า นิกร กระซิบกับอาเสี้ย

“แกปีนขึ้นไปสังเกตการณ์หน่อยซี ระวังนะ อย่าให้คนนอกรั้วเห็นแก่ได้”

กิมหงวนพยักหน้ารับทราบ เขาปีนบันไดไม้ไผ่ขึ้นไปบนกำแพงรั้วด้านหลังบ้าน และ ชะโงกหน้ามองดู แล้วอาเสี้ยก็หันมายกมือขวาชูนิ้วสองนิ้ว เป็นความหมายให้รู้ว่ามือปืนคอยดัก สังหารนางสิงห์อยู่ 2 คน กิมหงวนค่อย ๆ ปีนลงมาตามขั้นบันไดนั้น

“มีสองคนหรือคะ” ประภาถาม

“ครับ คนหนึ่งเป็นชายอายุไม่เกิน 22 ปี มีรูปร่างลำสัน อีกคนอายุในราว 35 ปี สูงโง้งโก๊ะเหมือนอย่างผมนี่แหละครับ เขายืนอยู่ได้ริมไม้คนละต้น ห่างจากกันประมาณ 40 เมตร เห็นจะได้”

กัญญาถอนหายใจเฮือกใหญ่

“ดิฉันคงจะตายแน่” หล่อนพูดเสียงเครือน่าสงสาร

นวลลอยยกมือขวากอดเอวนางสิงห์ด้วยความสงสาร และเห็นใจ

“ทำใจดี ๆ เอะคะ ทางด้านใต้อาจจะไม่มีใครเฝ้าก็ได้”

นางสิงห์สะอื้น

“เห็นจะไม่มีหวังคะ ด้านนั้นมีประตูเล็กเปิดออกไปได้ ญาติ ๆ คุณเทพจะต้องคอย เฝ้ายังดิฉันตลอดเวลา”

นวลลอยว่า “ก็อย่าออกทางประตูซิคะ คุณปีนกำแพงกระโดดลงไป ด้านนั้นเป็น ป่าละเมาะ เมื่อคุณกระโดดลงไปคุณก็มีโอกาสหลบหนีซ่อนตัวในละเมาะ และหนีไปออกถนน ใหญ่ หรือซอยอื่น ๆ”

ประไพพุดเสริมขึ้น

“เวลาของคุณเหลืออีกเพียง 15 นาทีเท่านั้น พยายามหนีออกไปเถอะคะ ถ้าครบ กำหนดเวลาที่ให้ไว้ คุณอาจถึงโทรศัพท์เรียกตำรวจมาจัดการกับคุณ ซึ่งนั่นคุณจะต้องตกเป็น ผู้ต้องหาในคดีฆ่าคนตาย และพยายามฆ่าคนตาย รีบหนีไปเถอะคะ”

นวลลอยกล่าวกับอาเสี้ยกิมหงวน

“ช่วยแบกบันไดหน่อยซีคะเฮีย”

“ว่า” กิมหงวนคราง “เฮียกับอ้ายกรกลายเป็นคนแบกบันไดไปแล้วหรือนี่”

กัญญามองคูเสี้ยหงวนกับนิกร แล้วนกล่อนก็ยกมือไหว้สองสหาย

“กรุณาช่วยสัตว์ผู้ยากเอาบุญเถอะคะ”

กิมหงวนยิ้มเป็น

“ได้ครับ พุคกับผมเพราะหุอย่างนี้ ใ้ใช้ให้ผมไปต่ายก็ได้ ผมมันพวกโคนันทวิศาล
ครับ แต่ถ้าใ้้อ่านางข่มขู่บังคับล่ก้อ ผมยอมตายดีกว่าที่จ่จะยอมทำตามคำสั่ง” แล้วกิมหงวนก็ชักลิ้ว
ใ้ให้นิกร “เอาไว้วี ช่วยกันแบกบันได”

นิกรหัวเราะหึ ๆ

“เนื้อไม้ได้กินหนังไม้ได้รอนั่ง เออกระดูมาแขวนคอ”

กัญญาขมมือไหว้นิกรทันที

“กรุณาดิฉันเถอะคะ ทรายใจที่ดิฉันยังมีชีวิตอยู่ ดิฉันจะไม่ลืมพระเดชพระคุณ
ของคุณเลย ดิฉันทรายดีว่าผู้ชายรูปหล่อทำทางเป็นผู้ดีมีสกุลอย่างคุณนี้ ล้วนแต่มีจิตใจเปี่ยมล้นด้วย
ความเมตตากรุณา”

นิกรถูกลูกขอยเข้าเช่นนี้ก็ยิ้มแก้มแทบแตก เขาสูดลมเข้าปอดเต็มแรง แล้วหันมา
ทางกิมหงวน

“แกไม่ต้องช่วย กันแบกคนเดียวก็ได้”

สิ้นางกับสามสหายต่างพานางสิงห์ไปทางรั้วบ้านด้านใต้ พวกคนใช้ชายหญิงของ
บ้าน “พัชรภรณ์” พากันมองคูอย่างสนใจ กัญญาขนานพิกาข้อมือขึ้นดูเวลาบ่อย ๆ เหลือเวลาอีก
10 นาทีก็จ่จะถึงเวลา 10.30 น. ซึ่งหล่อนจ่ต้องออกไปให้พ้นบ้าน “พัชรภรณ์” นางสิงห์เต็ม
ไปด้วยความรักตัวกลัวตาย ใจจดใจจ่หวาดหวั่นเหี้ยวแห่ง ไบหน้าซีดเผือด

ในที่สุด ก็มาถึงกำแพงรั้วบ้านด้านใต้ นิกรยกบันไดไม่ไผ่พาดกำแพงทันที เสร็จ
แล้วเขาก็กล่าวกับกัญญาเบา ๆ

“เออะครับ คุณป็นขึ้นไปได้ ทรายจู่ใ้ดี ถ้านอกรั้วไม่มีมือป็นแอบซ่อนอยู่ก็
กระโดดออกไปเลย แล้วพยายามหนีไปเร็วที่สุดที่จ่จะเร็วได้ ถ้าคุณออกไปนอกถนนใหญ่ได้โดยที่
มือป็นไม่เห็นคุณ คุณก็จ่จะปลอดภัย”

อาเสี้ยกิมหงวนล้วงกระเป๋ากางเกงข้างขวาหยิบธนบัตรใบละร้อยบาทปึกหนึ่งป็น
เงินประมาณ 4,000 บาทออกมาส่งใ้หล่อน

“เอ้า ..... คุณกัญญา ผมใ้คุณใ้ใช้”

กัญญากระพุ่มมือไหว้เขาแล้วลั่นศิริษะ

“ขอบคุณคะอาเสี้ย ดิฉันไม่รบกวอนอาเสี้ยหรือคะ”

กิมหงวนยัดเชียดเงินใ้หล่อน

“นำ ..... เอาไว้เถอะครับ”

นางสิงห์ไหว้เข่าอีกแล้วรับธนบัตรเก็บไว้ในกระเป๋าเงินของหล่อน กัญญาได้ยกบุญของคุณเสี่ยวหงวนมากมาย ต่อจากนั้นหล่อนก็ยกมือไหว้ส่นาง และสามสหายเป็นการอำลาครั้งสุดท้าย

“ดิฉันกราบลาละคะ ขอลาทุก ๆ คนด้วยความซาบซึ้งใจในพระคุณของพวกคุณ ถ้าชีวิตของดิฉันยังมีอยู่ วันหนึ่งดิฉันคงจะได้มากราบเท้าเยี่ยมเยียนพวกคุณบ้าง ลานะคะ”

ทุกคนต่างรู้สึกสงสาร และห่วงใยหล่อน นางสิงห์สาวเดินมาที่บันได หล่อนพยายามปลอบใจตนเองให้เข้มแข็ง และแล้วกัญญาก็ค่อย ๆ ปีนรั้วขึ้นไปตามขั้นบันไดอย่างระมัดระวังตัว

เมื่อโผล่หน้ามองออกไปนอกกำแพงรั้ว กัญญาก็ใจหายรีบหลบหน้าเข้ามาทันที หล่อนแลเห็นมือปืน 3 คนยืนเฝ้าสังหารหล่อนอยู่นอกรั้ว ซึ่งหล่อนรู้จักดีทั้ง 3 คนเป็นญาติของนายเทพ แสงระวี กัญญารีบกลับลงมายังพื้นดินแล้วหล่อนก็ร้องไห้กระซิก ๆ ความรู้สึกบอกตัวเองว่าชีวิตของหล่อนต้องสิ้นสุดลงอย่างไม่ต้องสงสัย

“ดิฉันจะออกไปได้อย่างไรคะ” หล่อนพูดพลางร้องไห้ “ญาติของคุณเทพทั้ง 3 คนคอยดักสังหารดิฉัน”

พลยกนาฬิกาข้อมือขึ้นมาดูเวลา

“อย่างไรก็ตาม คุณต้องออกไปให้พ้นบ้านเราใน 6 นาทีนี้”

ก่อนที่หล่อนจะพูดอะไร คุณหญิงวาดก็พาตัวเดินลงมาจากบันไดหลังตึกด้วยในอาการบึ้งตึง ตามปกติท่านเป็นคนใจดีมีเมตตากรุณาต่อเพื่อนมนุษย์มาก แต่ท่านเกลียดคนชั่วคนเลว ขณะนี้คุณหญิงได้โทรศัพท์ติดต่อกับนายเทพ แสงระวีแล้ว เมื่อท่านทราบความเลวร้ายของกัญญา ท่านก็เกลียดชังกัญญาอย่างที่สุด

คุณหญิงวาดตรงเข้ามาหยุดยืนเท้าสะเอวจ้องมองคุณนางสิงห์ แล้วกล่าวขึ้นด้วยเสียงเกรี้ยวกราด

“ว่ายังไงละ นังยักษ์ ครบหนึ่งชั่วโมงแล้วทำไมยังไม่ออกไปจากบ้านฉัน”

นั่นทายืมให้คุณหญิงวาด

“อีก 5 นาทีคะคุณอา คุณกัญญา กำลังจะไปจากเราเดี๋ยวนี้”

คุณหญิงวาดตวาดแว๊ด

“ไปก็ไปซิจะรู้ว่าได้อยู่ทำไม ฉันโทรศัพท์ไปถึงคุณเทพ แสงระวีแล้ว ความเลวร้าย ความโหดเหี้ยมทารุณของนังคนนี้มีอย่างไรเขาเล่าให้ฟังหมด คนเลว ๆ อย่างนี้ เราจะช่วยเหลือทำไมกัน”

นวลลอมมองคุณนางสิงห์ด้วยความสงสาร

“คุณกัญญาคะ มีทางเดียวเท่านั้นที่คุณจะไปได้คือออกไปทางประตูใหญ่หน้าบ้านไปเถอะละ ชื่นชักเข้าคุณอาหญิงท่านจะโทรศัพท์บอกตำรวจมาจับคุณ”

นางมารร้ายสะอื้น

“ละ ดิฉันจะไปเดี๋ยวนี้”

นางสิงห์มีความรู้สึกเหมือนกับหมดเรี่ยวแรง หล่อนยกนาฬิกาข้อมือขึ้นดูเวลาแล้วประนมมือไหว้คุณหญิงวาทอย่างนอบน้อม

“ดิฉันกราบเท้าลาคุณป้าก่อนละคะ”

คุณหญิงวาทยิ้มแห้ง ๆ หันมากระซิบบอกนิกรเบา ๆ

“ต้องใจแข็งไว้ อ้าชกใจอ่อนเสียแล้ว”

กัญญามองดูสามสหาย และสืงนางด้วยแววตาโหยพะห้อย หล่อนถอนหายใจหนัก ๆ แล้วพาตัวเดินออกไปจากที่นั่น พล นิกร กิมหงวนติดตามไปห่าง ๆ สามสหายวิจารณ์กันในเรื่องของหล่อน

“ที่หน้าบ้านเราคงมีมือปืนคอยดักเล่นงานหล่อนแน่นอน” พลกล่าวกับเพื่อนเกลอทั้งสอง “แต่ว่ากลางวันแสก ๆ อย่างนี้เขาจะกล้ายิงหล่อนหรือ”

กิมหงวนว่า “ตามออกไปดูสิคะ ถ้าหล่อนถูกยิงมันก็เป็นกรรมของหล่อน ซึ่งเราช่วยอะไรไม่ได้ สมมติว่าเราเป็นคุณเทพเราก็ต้องฆ่าหล่อนเหมือนกัน กัญญาร้ายกาจมาก เข้มโหดทารุณพิศมณุษย์”

นิกรพูดโพล่งขึ้น

“พระท่านว่า อัถโนนาโถ อโรคยาปรมาลาภาให้ทุกข์แก่ท่านทุกขนั้นถึงตน”

“ปู่โธ” พลคราง “ถ้าปากนักมึงก็อย่าพูดเลยวะ”

นางสิงห์เดินอ้อมตึกใหญ่มาทางหน้าตึกด้วยความประหวั่นพรั่นใจ หล่อนเดินไปตามถนนคอนกรีตตรงไปทางประตูใหญ่หน้าบ้าน “พัชราภรณ์” พล นิกร กิมหงวนติดตามไปด้วยตามเวลาที่กล่าวนี้ เจ้าคุณปัจจนิก ๆ เจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ และคุณหญิงวาทกับสืงนางได้ยื่นจับกลุ่มอยู่ที่หน้าห้องโถง และพากันมองดูนางสิงห์สาวเป็นตาเดียว

กัญญาหยุดยืนข้างประตูเหล็กโปร่งแบบทันสมัยซึ่งปิดใส่กลอน แต่ประตูช่องเล็กสำหรับให้คนเข้าออกเปิดกว้าง นางสิงห์ยืนลึงเลอยู่จนกระทั่งพล นิกร กิมหงวน เข้ามาหาหล่อน

“ออกไปสิครับ” นิกรพูดยิ้ม ๆ

“เดี๋ยวละ ดิฉันกำลังทำจิตใจให้มั่นคง”

พลว่า “คุณจะไปยังไงครับ”

หล่อนนั่งคิดสักครู่

“ดิฉันจะรีบออกไป และนั่งแท็กซี่ย้อนเข้าไปในเมืองค่ะ แต่ถ้ามือปืนของคุณเทพ ดักอยู่หน้าบ้านดิฉันก็คงถูกยิงตายอยู่หน้าบ้านคุณ อย่างไรก็ตามดิฉันจำต้องเสียชีวิต เพราะครบ กำหนดเวลาที่ดิฉันจะอยู่ในบ้านนี้แล้ว”

พลว่า “ขอให้คุณ โชคดี และปลอดภัยนะครับ”

“ขอบคุณค่ะ”

หล่อนยืนนั่งเฉยอยู่ผู้สักครู่ สายตาของหล่อนมองดูวดยานพาหนะ และผู้คนที่ ผ่านไปมาบนถนนสุขุมวิทหน้าบ้าน “พัชรารณ” ครั้นแล้วนางสิงห์สาวก็ตัดสินใจเด็ดขาดเดิน ออกไปจากบ้าน “พัชรารณ” อย่างร้อนรน

พล นิกร กิมหงวนยืนรวมกลุ่มกันจ้องตาเขม็งมองดูหล่อน กัญญาเหลียวซ้ายแล ขวาตลอดเวลา หล่อนวิ่งเหยาะ ๆ ไปหยุดยืนริมถนน ห่างจากป้ายรถประจำทางราว 20 เมตร นาง สิงห์ม่งหารถแท็กซี่ในท่าที่ประหลาดใจ

ในเวลาเดียวกันนั่นเอง เซฟ โรเล็ทเก็งลีเยวไบไม่รุ่มสามสี่ปีที่แล้วมาคันหนึ่ง ได้ แล่นผ่านบ้าน “พัชรารณ” ขึ้นไปทางเหนือคือจะไปทางพระโขนง รถเก็งคันนั้นเป็นรถส่วนตัว คนขับรถบังคับรถให้หยุดนิ่งห่างจากกัญญาไม่ถึง 2 เมตร

สามสหายแลเห็นนางสิงห์สาวสะอึกสะอื้นตัว หล่อนขยับจะวิ่งหนี แต่แล้วเสียง ปืนกลมือในรถคันนั้นก็แผดคำรามขึ้นหนึ่งชุด

“ปัง ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ”

ประชาชนคนเดินถนนต่างตระหนกตกใจวิ่งหนีเอาตัวรอด พล นิกร กิมหงวนยืน ตะลึงพรึงเพริดไปตามกัน สามสหายต่างแลเห็นนางสิงห์สาวถูกยิงในระยะเผาขน ร่างอันสูงโปร่ง ของหล่อนล้มลงสิ้นใจตาย เซฟ โรเล็ทเก็งคันนั้นพุ่งปราดออกจากที่แล่นไปด้วยความเร็วสูงสุด ทิ้ง เหตุการณ์อันน่าสยดสยองไว้เบื้องหลัง

เทพ แสงระวีได้แก้แค้นกัญญาอย่างสมแค้นแล้ว นางสิงห์สาวปิดฉากชีวิต ของหล่อนด้วยกระสุนปืนกลมือทอมป์สัน และจนกระทั่งทุกวันนี้ตำรวจก็ยังสืบไม่ออก ว่ามือปืนที่สังหารกัญญานั้นเป็นใคร

◎ จบบริบูรณ์